Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 21 (105) Marrask. 15 p:nä. 1932

SISÄLTÖ

Kapitalistisen vakaantumisen päättyminen ja proletariaatin taloudellinen taistelu.
Japanin imperialismi ja Japanin vallankumouksen luonne— *O. V. Kuusinen.*
Baltian maiden kommunististen puolueiden tilasta — *Mitshkevits-Kapsukas.*
Työnantajien, sosialifasistien ja fasistien taktiikasta ja manöövereista proletariaatin lakkoliikkeissä.
SKP:n täysi-istunnon päätöslauselma työstä ideologisella rintamalla.
Pulan vaikutus Suomen köyhän talonpoikaiston asemaan— *J. Lehtosaari,*
Vastaus tt. Olehovitshille ja Aristoville — *J. Stalin.*
Työtätekevä nuoriso puolueemme johtamana taistelussa sosialismin puolesta — *U. Ruhanen.*
Kirjallisuusarvostelua:
Marxilainen työläiskoulu. Poliittinen taloustiede I — *V. Ojanen.*

1932
Valtion Kustannusliike KIRJA
LENINGRAD

KOMMUNISTI

№ 21 (105)

v. 1932. Marraskuu

NKP(b):n LENINGR. ja KARJALAN ALUEKOMIT. POLIITTISTALOUDELLINEN KUUKAUSIJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD, Harkovskaja 7. V/K KIRJA, puh. 173-11.

Kapitalistisen vakaantumisen päättyminen ja proletariaatin taloudellinen taistelu.

KOMMUNISTISEN internationalen toimeenpanevan komitean XII täysi-istunto totesi *kapitalismin osittaisen vakaantumisen päättymisen* ja siirtymisen uuteen *vallankumouksien ja sotien vuoroon.* Kapitalistisen vakaantumisen päättyminen asettaa maailman kommunistiselle etujoukolle erikoisen vastuun laajojen proletaaristen joukkojen mitä nopeimpaan mobilisoimiseen ja johtamiseen nähden lähentyviin suuriin vallankumouksellisiin taisteluihin *pääoman hyökkäystä,* fasismia ja imperialistista *sotaa* vastaan, *proletariaatin diktatuurin* puolesta.

Rinnan kapitalismin *kaikkien* ristiriitojen kärjistymisen kanssa, kolmivuotisen taloudellisen maailmanpulan seurauksena esiintyi ja esiintyy kapitalismin suhteellisen vakaantumisen päättymistä edellyttävänä tärkeimpänä tosiasiana joukkojen *vallankumouksellisen nousun* kasvaminen. Tämän vallankumouksellisen nousun kasvamisen eräänä tärkeimpänä osoittimena on työväenluokan vastustuksen mahtava *kehitys* pääoman taloudellista hyökkäystä vastaan ja proletariaatin taloudellisen taistelun *vallankumouksellistuminen.*

Pirstoiksi ovat särkyneet oikeistolaisten ja trotskilaisten luopioiden teoriat siitä, ettei taloudellisen pulan oloissa olisi sijaa proletariaatin lakkotaistelulle. Loistavasti on osoittautunut oikeaksi KI:n TPK:n XI täysi-istunnon ja Profinternin V kongressin linja proletariaatin taloudellisen taistelun joukko-kehittämisestä eräänä tärkeimpänä vipusimena joukkojen taisteluun saattamiseksi pulasta selviytymisen vallankumouksellisen ulospääsyn puolesta.

KI:n TPK:n XI täysi-istunnon jälkeisenä aikana on lakkoliike voimakkaasti kasvanut koko kapitalistisessa maailmassa. Erikoisen laajuuden on lakkoliike saavuttanut ennenkaikkea niissä maissa, missä vallankumouksellinen nousu on korkein. *Puolassa* on kahden vuoden aikana katkeamattomasti kulkenut lakkotaistelun aalto aina yleislakkoon saakka. Vuoden 1932 alkupuoliskolla tulee Puolassa jokaista lakkoa kohden melkein 6 kertaa enemmän lakkolaisia ja 3½ kertaa enemmän menetettyjä työpäiviä kuin v. 1931. Tämä puhuu joukkojen taistelukykyisyyden voimakkaasta kasvusta ja taloudellisten taistelujen voimakkaasta luonteesta. *Uutta* tässä on, KI:n TPK:n XI täysi-istunnon ajoilta lähtien, proletariaatin lakkotaistelun yhteenkietoutuminen agraarivallankumouksen kypsyvien elementtien ja kasvavan kansallisenvapausliikkeen kanssa.

Saksassa, missä proletariaatin taistelu fasismia ja kapitalistista taantumusta vastaan on kulkenut äärimmäisen epätasaisesti, missä luokkasuhteiden jännittyneisyys useasti on

johtanut työläisjoukot helpommin välittömään poliittiseen taisteluun kuin taloudellisiin lakkoihin, seuraa proletariaatin fasismivastaisen taistelun kasvua viimeaikoina yhä voimistuva taloudellisen lakkoliikkeen kasvu. Parin viikon aikana — syysk. 16 päivästä lokak. 3 päivään — oli siellä 286 taloudellista lakkoa, joista 142, s.o. melkein puolet päättyi työläisten voittoon. *Uutta* Saksan proletariaatin fasismivastaisessa taistelussa on se, että proletariaatin esiintymisen mitä erilaisimmat muodot kehittyvät *samanaikaisesti,* vaikkakin taloudellisia lakkoja toistaiseksi vielä on suurimmalta osaltaan pienessä ja keskisuuressa teollisuudessa.

Espanjassa on virallisten tietojen mukaan aikajaksona huhtikuusta v 1931 huhtikuuhun v. 1932 ollut 3,643 lakkoa, joista yleisiä poliittisia lakkoja 30, ja 20 poliittista lakkoa, joiden seurauksena kapinoita. Gomindanilaisessa *Kiinassa* oli, perin vajanaisten tietojen mukaan, lakkolaisten lukumäärä v. 1931 *miljoona* henkilöä, mutta vuoden 1932 kolmen ensimmäisen kuukauden aikana — yli 300 tuhatta (kysymys on vain Kiinan työläisten taloudellisista taisteluista).

KI:n TPK:n XI täysi-istunnon jälkeistä aikaa luonnehtii joukko loistavia joukko-lakkoja, jotka käytiin kommunististen puolueiden johdolla joukkoliikkein pääoman hyökkäystä vastaan. Kun KI:n TPK:n XI täysi-istunto saattoi todeta pulan ensimmäisinä vuosina pääasiassa vain hajanaisia lakkotaisteluja ja työttömien liikkeitä ja vain harvoja yksityisiä poliittisia lakkoja, niin toi kapitalismin osittaisen vakaantumisen loppu tullessaan sankarillisen yleislakon Belgiassa, poliittisia yleislakkoja Puolassa ja Unkarissa, yleislakon Brüx'essä (Tshekko-Slovakia) ja Dabrowissa, englantilaisten tekstiilityöläisten joukkolakon ja vallankumouksellisia lakkoja Japanissa, missä taloudelliset lakot (esim. raitiotietyöläisten ja metropolitenin työläisten lakot Tokiossa) välittömästi yhteenkietoutuvat imperialistista sotaa vastaan käytävän taistelun kanssa.

Uutta kaikissa niissä lakoissa on — uusien proletaarikerrosten, sellaisten, jotka aikaisemmin eivät ole osallistuneet taloudelliseen taisteluun, lakkotaisteluun mukaanvetäminen, tämä on uuden työläisaktiivin nostamista alhaalta, joka useasti, kuten tapahtui Belgiassa, nousee itsenäisesti taisteluun vasten reformististen ammattibyrokraattien tahtoa, monien sellaisten maiden saattaminen lakkotaistelujen tielle, joissa työväenliike tähän saakka on ollut enemmän takapajuista (Hollanti, Belgia, Sveitsi); ja lopuksi, kaikkien joukkolakkoliikkeiden terävä poliittinen luonne, suuntautuen taloudellisen pulan kärjistymisen ja porvariston kapitalistisesti pulasta selviytymisen puolesta käymän taistelun vaikutuksesta, välittömästi koko kapitalistista valtiota vastaan kokonaisuudessaan.

Kaikissa näissä lakoissa on paljastunut ennenkuulumattoman selvästi työnantajain ja sosialidemokratian pyrkimys *hajoittaa* työväenluokka ja pirstoa se *osasiin.* Samanaikaisesti on kaikissa näissä lakoissa esiintynyt työläisjoukkojen voimakas pyrkimys *yhtenäisyyteen,* minkä perusteella on kasvanut kommunististen puolueiden ominaispaino luokkataistelun ja työväenluokan yhtenäisyyden järjestäjinä ja johtajina.

Näin ollen "proletariaatin taloudellinen taistelu esiintyy myöskin tällä etapilla suurimmassa osassa kapitalistisia maita *perusrenkaana* joukkojen johtamiseksi edessäoleviin suuriin vallankumoustaisteluihin" (KI TPK:n XII täysi-istunnon teeseistä). Kapitalistisen vakaantumi-

sen päättyminen ei merkitse proletariaatin taloudellisen taistelun osuuden vähenemistä, vaan päinvastoin tekee proletariaatin taloudellisten ja poliittisten osataistelujen *kaikkien muotojen johtoon asettumisen* vieläkin tärkeämmäksi hetken perustavimman strategisen tehtävän ratkaisemiseksi — *työväenluokan enemmistön valtaamiseksi.*

KI:n TPK:n XII täysi-istunnon tärkeimpänä päätöksenä kapitalismin osittaisen vakaantumisen päättymisen ehdoissa on kommunistisen etujoukon huomion keskittäminen joukkotyöhön.

Juuri joukkojen vallankumouksellisen aktiivisuuden kasvu vaatii samanaikaisesti päättävää taistelua kaikkea *kaavamaisuutta* ja *komentamis*-metodeja vastaan proletariaatin taloudellisessa taistelussa — siinä tarkoituksessa, että hyväksikäytettäisiin tämän aktiivisuuden *kaikkia moninaisia* muotoja. "Jos lakot väsyttävät työläisiä — kirjoitti Lenin vallankumouksellisen nousun aikana v 1913 — täytyy niitä vuorotella, antaen lepoa toisille ja nostattaa taisteluun levänneitä tai "tuoreita" voimia. Täytyy järjestää lyhempiä lakkoja. Joskus täytyy korvata lakkoja mielenosoituksilla. Kaikkein tärkeintä kuitenkin on, että lakkoja, miitinkejä ja mielenosoituksia olisi jatkuvasti"....

Taistelun prosessissa joukot itse työntävät esiin uusia taistelumuotoja kuten esimerkiksi *tehtaiden valtaus* (Puola, Tshekko-Slovakia), tai *lakkoja eroittamisien* ja tehtaiden *sulkemisien vastustamiseksi* (samoissa maissa kun edellä), joista kommunististen puolueiden täytyy osata *oikeaan aikaan ottaa vaari* ja asettua niiden *johtoon. Joukkojen aloitekyvyn* kehittämisellä on erikoisen tärkeä merkitys proletariaatin taloudellisen taistelun menestykselliselle kehitykselle.

Sosialidemokratia ja sen trotskilais-brandlerilaiset jätteet käyvät tällä hetkellä ankaraa taistelua taloudellisia lakkoja ja työttömien osittaistaistelua vastaan. Samoin kuin he maailman talouspulan alussa kapitalismin etujen mukaisesti tyrkyttivät työläisjoukoille häviön-teorioita lakkotaistelun mahdottomuudesta pulan ehdoissa, samalla tavoin kapitalismin pelastamiseksi he nyt suorittavat laajoja "vasemmisto"-manöövereita ja yleislakkoon valmistautumisen välttämättömyyden lipun varjolla saboteeraavat ja särkevät proletariaatin taloudellista taistelua.

Kaikissa kapitalistisissa maissa *kypsyy pula reformistisissa ammattiliitoissa.* Työläisaristokratian taloudellinen perusta murtuu ja senkautta myöskin reformististen ammattiliittojen perusta. Tästä on seurauksena — reformistisen ammattiliittobyrokratian "vasemmisto"-manöveeraus.

Pulan alussa kommunististen puolueiden täytyi suunnata *pääisku oikeistolaista päävaaraa* vastaan, jonka sisältö oli maailman talouspulan kehityksen ja joukkojen lakkotaisteluun kykeneväisyyden aliarviointi; samoin myöskin isku tätä tärkeintä — oikeistovaaraa vastaan — on nyt ennenkaikkea taistelua lakkotaistelusta kieltäytymistä ja luottavaa suhtautumista vastaan reformististen ammattiliittobyrokraatien "vasemmisto"-manöövereihin. Kommunististen puolueiden täytyy samanaikaisesti käydä taistelua myöskin "vasemmisto"-opportunistista "automatismiin" nojaavaa kysymyksen asettelua vastaan lakkotaistelujen kehityksessä, yhteisrintamasta sosialidemokraattisten työläisten kanssa kieltäytymistä vastaan.

Joukkojen vallankumouksellisen mobilisation parhaimpana keinona pääoman hyökkäystä ja reformistista ammattiliittobyrokratiaa vastaan on

yhteisrintamataktiikka alhaaltapäin. Vain yhteisrintamataktiikka, joka on vapaa oikeistolaisesta aseistariisuutumisesta sosialidemokratian edessä ja "vasemmistolaisesta" joukkojen komentamisesta, antaa mahdollisuuden todellisesti paljastaa reformistisen ammattiliittobyrokratian, särkeä sosialifasismin joukkoperustan ja vallata joukot ratkaisevia vallankumoustaisteluja varten proletariaatin diktatuurin puolesta.

Mutta laajan yhteisrintamataktiikan toteuttamisessa alhaaltapäin kommunistiset puolueet onnistuvat vain siinä tapauksessa, jos ne oikeaan aikaan kykenevät vastaamaan työnantajien ja reformististen ammattiliittobyrokraattien manööveriin *joukkojen* alotekyvyn mitä laajemmasti kehittämisellä proletariaatin taloudellisessa taistelussa, jos ne kykenevät työntymään *reformististen ammattiliittojen* tiheikköön, osoittaen käytännössä reformistisille työläisille, että kommunistiset puolueet ja vallankumoukselliset ammattijärjestöt ovat *ainoita* aktiivisia taistelijoita pääoman hyökkäystä vastaan, käyttäen ei sanoissa, vaan toiminnassa proletariaatin taloudellisen taistelun kaikilla etapeilla *proletaarisen demokratian* metodeja (proletariaatin taloudellisen taistelun elimien valinnallisuus, jne.), ja kaikkein vallankumouksellisimmissa ammattijärjestöissä — laajan *ammattiliitto-demokratian* metodeja.

Huolimatta kaikista saavutuksista, ei kommunististen puolueiden *jälkeenjääminen* objektiivisista mahdollisuuksista taloudellisten taistelujen alalla ole vielä läheskään likvidoitu. Tämän jälkeen jääneisyyden *korjaaminen* on Kommunistisen Internationalen kaikkien osastojen *kiireellisin tehtävä.* Tämän puutteen korjaaminen on mahdollista vain ehdolla, että täydellisesti ymmärretään talodellisten taistelujen merkitys kapitalismin stabilisation päättymisen ehdoissa ja ja päättävästi toteutetaan jo KI:n TPK:n IX täysi-istunnon ja Kominternin VI kongressin osoittamaa kurssia taloudellisten taistelujen *itsenäisestä johtamisesta.* Tämän puutteen korjaaminen on mahdollista vain ehdolla, että vallankumoukselliset ammattiliitot ja vallankumouksellinen ammattiliitto-oppositio muuttuvat todella proletariaatin taloudellista taistelua johtaviksi joukkojärjestöiksi. Tämän puutteen korjaaminen on mahdollista vain ehdolla, että *viipymättä* ja *ratkaisevasti* tehdään *käänne* työssä reformistisissa ammattiliitoissa, mikä työ viime vuoden aikana on luvattomassa määrin heikentynyt. Ja vallankumouksellinen ammattiliitto-oppositio asettaa tehtäväkseen — reformistisen ammattiliittobyrokratian murskaamisen, taistellen kaikella bolshevistisella energialla jokaisesta *valintapaikasta* ammattiliitoissa, teorian "reformistisista ammattiliitoista kapitalismin kouluna lopullisen kumoamisen teoria, joka on pelaamista "vasemmistolaisten" käteen.

KI:n TPK:n XII täysi-istunto osoitti tien näiden tehtävien toteuttamiseen. Kominternin johdolla työväenluokan vallankumouksellinen etujoukko särkee reformistiset illusiot joukoissa, särkee sosialidemokratian joukkopohjan ja vie työläisjoukot ratkaiseviin taisteluihin kapitalistisen riiston hävittämiseksi.

O. V. KUUSINEN

Japanin imperialismi ja Japanin vallankumouksen luonne.

VALLANKUMOUSLIIKE Japanissa on nyt erikoisen tärkeä teema. Jos onnistuisimme selvästi selvittämään Japanin olojen ja Japanin vallankumouksen konkreettisen erikoisuuden, olisi se suuri saavutus. Mutta Japanin tilanteen erikoisuuden ymmärtäminen ei ole mikään helppo asia, ja siksi olisi virhe, jos tätä kysymystä käsiteltäessä järkeiltäisiin aivan samalla tavalla kuin teemme arvioidessamme tilannetta muissa imperialistisissa valtioissa. Hallitsevat kerrokset Japanissa ovat imperialisteja, mutta ne ovat erityisen lajin imperialisteja: ne ovat suuria rikkauksia nopeasti hankkineiden kapitalististen keinottelijain ja aasialaisten feodaalisten ryövärien eräänlainen originelli sekotus. Lenin sanoi, että nykyaikaista uusinta finanssipääoman monopoolia Japanissa osittain täydentävät, osittain sen korvaavat erilaiset muut tekijät. Leninin käsityksen mukaan (ja hän selitti näin heti sodan loputtua) Japanin finanssipääoma ei ole täydellisessä määrässä nykyaikainen, s.o. ei täydellisesti vastaa uusinta finanssipääoman tyyppiä. Tätä ei aina oteta lukuun finanssikapitalismia tutkittaessa. Voidaan todeta, että onpa määrättynä pyrkimyssuuntana tehdä perin yksipuolisia johtopäätöksiä pääoman keskittymisestä Japanissa. Tosiasiahan on, että viisi jättiläistrustia kontrolloi miltei puolta Japanin teollisesta tuotannosta. 12 suurinta osakeyhtiötä kontrolloi n. 65 % koko kansallistulosta, mikä saadaan teollisuudesta, liikenteestä, laivaliikenteestä jne. Tässä on meillä erikoisen korkea teollisuuden ja pääoman keskittymisen aste. Monopooli on ilmeinen tosiasia.

Mutta millainen on Japanin kapitalismin rakenne? Ennen kaikkea siinä on vielä vallitsevana kevyt teollisuus. Tämä on sellainen piirre, joka ei suinkaan ole luonteenomainen nykyaikaiselle uusimmalle finanssipääomalle. Niin, siellä on etupäässä kevyttä teollisuutta, s.o. teollisuutta jolla, huolimatta siitä että se onkin tekniikan viimeisten saavutusten mukaan varustettu, sittenkin on suhteellisesti alhaisempi pääoman elimellinen kokoonpano.

Tämä on Japanin pääoman rakenteen huomattavin erikoispiirre. Sangen heikosti on Japanissa kehittynyt tuotantovälineiden tuotanto, raskas teollisuus, joka muodostaa nykyaikaisen uusimman finanssipääoman rungon. Noin 50—60 % tuotantovälineistä tuo Japani muista maista. Siis tyyten toisenlainen maa kuin Saksa, Yhdysvallat, Englanti. Työväen määrä on suhteellisen suuri: enemmän kuin puolet väestöstä on proletaareja; mutta työväen enemmistö työskentelee kahdella alalla, nim. tekstiili- ja silkkiteollisuudessa. Hiilen, raudan ja teräksen tuotanto on perin heikosti kehittynyt; rautamalmia on Japanissa tuskin ollenkaan. Eikä ole muitakaan metalleja (paitsi kuparia). Tämä metalliköyhyys on tietysti vaikuttanut sähköteollisuuden ja sen sukulaisalojen kehitykseen. Kivihiiltä Japanissa kyllä on, mutta se on laadultaan huonoa ja lisäksi ovat hiilialueet kovin kaukana teollisuuskeskuksista. Sitäpaitsi työn tuotantovoima hiilikaivoksissa on perin alhainen, jonka takia hiili on liian

kallista teollisuudessa käytettäväksi. Metalli- ja koneteollisuutta on, mutta niiltä puuttuu luonteenomainen vallitseva asema Japanin teollisuuden rakenteessa; vallitsevia ovat, kuten jo sanottu, tekstiili- ja silkkiteollisuus. Japanilta puuttuu oma puuvilla, ja sehän on iso asia maalle, jonka huomattavin teollisuusala on tekstiiliteollisuus (kehruu- ja kutomateollisuus).

Hyvin kipeänä tuntuu kemian teollisuuden raaka-aineiden puute. Japanin kapitalismin heikkona kohtana on kovin puutteelinen raaka-aineperusta. Se on Japanin pääoman ekspansiopyrkimyksen yksi aiheuttaja.

Mutta vain yksi aiheuttaja: paljon tärkeämpi merkitykseltään on *sisämarkkinain ahtaus.* Sisämarkkinain vähäisen vastaanottokyvyn selittää toisaalta työväen, toisaalta talonpoikain riistämisen normin tavaton korkeus. Työvoimaa riistetään Japanissa uskomattoman ryövärimäisesti; työväen elintaso on siellä kutakuinkin yhtä alhainen kuin siirtomaissa. Erinäisten työläiskerroksien asema, eritoten lukuisain työtätekevien naisten ja lasten asema muistuttaa orjuutta sanan täydessä merkityksessä.

Toisaalta näemme Japanissa hyvin vahvojen feodalismin jätteiden aiheuttaman alituisen rajattoman talonpoikaiston riistämisen. Maaseutu on Japanin kapitalismin siirtomaa omassa maassa. Tätä siirtomaata riistetään kahdella tavalla: 1) hintapolitiikalla, jota ajavat suurkapitalistiset trustit myydessään teollisuustavaroita talonpojille ja ostaessaan näiltä maatalouden tuotteita; 2) korkeiden verojen ja kaikkialla maaseudulla vallitsevien siekailemattomien koronkiskomismuotojen avulla. Tätä kapitalistista riistämistapaa vahvistaa vielä sen yhtyminen esikapitalistisiin riistomuotoihin. Suurtilain herrat niinikään voimakkaasti köyhdyttävät talonpoikaistoa; se käy vuokrien muodossa. Vuokra on puolfeodaalinen talonpoikaiston riistämismuoto. Useimmissa tapauksissa tekee vuokra puolet sadosta ja enemmänkin. Vuokramaksun kantavat talonpojilta välittömästi suurtilain herrat, jotka itse eivät harjoita maataloutta, vaan viettävät pelkkää loiselämää. Tämä selittää Japanin talonpoikaiston hirvittävän kurjistumisen. Japanin teollisella kehityksellä ei ole mitään mahdollisuuksia talonpoikaiston köyhtyneiden kerroksien sijottamiseen tuotantoprosessiin. Talonpoikaisto vain köyhtyy yhä, yhä enemmän.

Porvarillinen vallankumous Japanissa oli perin epätäydellinen, puolinainen. Alkaen 50- ja 60-luvuilta — josta ajasta alkaen vasta voidaankin puhua porvarillisista reformeista Japanissa ja ylipäänsä mistään muutoksista porvarillisen kumouksen mielessä, — tuosta ajasta alkaen on kehitys aina käynyt nousevan porvariston ja feodaalisen suurmaanomistuksen välisten kompromissien tietä. Nuo kompromissit on aina tehty työväen ja talonpoikain kustannuksella. Muissa maissa, Europassa oli porvarillis-demokraattinen vallankumous puolinaisuudestaan huolimatta paljon perinpohjaisempi. Siellä luotiin suuret mahdollisuudet vankan, itsenäisen talonpoikaiston kehitykselle, mahdollisuudet jotka Japanissa jäivät tyyten ulossuljetuiksi feodalismin vahvojen jätteiden takia. Näiden Japanille luonteenomaisten seikkojen seurauksena sisämarkkinain suppeus, mikä tietysti vuorostaan jarruttaa Japanin kapitalismin kehittymistä ja sen muuttumista täydelliseksi, uusimmaksi, nykyaikaiseksi finanssikapitalismiksi. Mitä pienemmäksi ajan oloon käy mahdollisuus puristaa vielä edes jotakin Japanin talonpoi-

kaistosta ja Japanin työväestä, joista jo nyt on imetty kaikki veri, sitä enemmän joutuu Japanin kapitalismin jatkuva olemassaolo riippuvaiseksi suurista ryöstösodista, sotaretkistä muihin maihin. Tässä valossa onkin tutkittava nykyistä talouspulaa Japanissa.

Imperialistinen sota 1914—1918 avasi Japanille suuret mahdollisuudet menekkinsä laajentamiseen kaukaisessa idässä: Kiinassa, mutta myös Intiassa, Indoneesiassa ja Malaiji-saarilla. Mutta sodan jälkeen ilmestyivät kaukaiseen itään jälleen englantilaiset, amerikkalaiset, ranskalaiset ja saksalaiset, ja tilanne tuli taas vaikeammaksi Japanille.

Nämä vaikeudet suurenivat vielä enemmän sentakia, että sodan vuosina oli Intiassa, Indoneesiassa ja Kiinassa — näillä Japanin tekstiilituotteiden tärkeimmillä menekkialueilla — syntynyt oma tekstiiliteollisuus, ja vain silkin, jota viedään pääasiassa Yhdysvaltoihin, jätti tämä kehityskulku runtelematta. Kaiken tämän lisäksi vielä maanjäristys Japanissa, uudet suojatullit Intiassa ja Malaiji-saarilla sekä silkin ja riissin hintojen lasku. Kun otetaan huomioon, että silkki (josta 90 % viedään Yhdysvaltoihin) muodostaa 30—40 % Japanin koko viennistä, niin käy selväksi että silkin hintain lasku antaa vahvan iskun Japanin koko talouselämälle.

Punnan arvon alennus vaikutti samaan suuntaan, huolimatta siitä että heti sen jälkeen seurannut Japanin valuutan kurssin aleneminen huomattavasti tasotti finanssitilaa. Kultastandardin kumoaminen tuli niin odottamatta, että eräs Japanin suurimmista pankeista jäi Yhdysvalloille velkaa 170 miljoonaa dollaria. Tosin toiset pankit ansaitsivat näillä keinotteluilla hyvin, mutta nämä voitot eivät korvaa niitä tappioita, jotka Japani tässä kärsi. Eikä suinkaan pienintä osaa taloustilan yleisessä huononemisessa näyttele Japanin tavarain boikotti Kiinan, Intian, Birman ja Indo-Kiinan menekkimarkkinoilla. Näissä maissa on laaja kerros kiinalaisia kauppamiehiä, joiden käsissä on koko tukkukauppa ja jotka tarmolla ajavat lävitse japanilaisten tavarain boikottia — eivätkä suinkaan ilman imperialistisen porvariston myötävaikutusta.

Nämä pulan syyt, jotka vaikuttavat yleisen raaka-ainepulan ohella, antavat selityksen sille, miksi Japanissa on yli 2 miljoonainen vakinainen työttömäin armeija; ne selittävät myös tuotannon alenemisen tekstiili- ja silkkiteollisuudessa, kuin myös laivanrakennuksessa, alenemisen aina 30—50 %:lla. Sama syy antaa myös selityksen tuotannon alenemiselle vuoriteollisuudessa 30—40 %:lla ja tämän aiheuttamalle ulkokaupan supistumiselle kuin myös tilanteen kaikilla näillä aloilla huononemisen yhteydessä olleille suurille pankkiromahduksille.

Jo v. 1926 oli Japanissa koko luottojärjestelmän kireä pula. Viime aikoina on luottopula taas uusiutunut. Mutta nuo pankkiromahdukset ja pääomien puute, jota Japani yrittää lieventää ottamalla lainoja Yhdysvalloista ja Englannista, ei riistä Japanin kapitalismilta nykyaikaiselle finanssipääomalle niin luonteenomaista tarvetta viedä pääomaa ulos tarkoituksena sen sijoittaminen ulkomaille. Niinpä on Japani esim. viime vuosina sijottanut aika suuria pääomia Kiinaan ja eritoten Jangtsejoen laaksoon. Samana aikana on Japani tuonut miltei yhtä suuren määrän englantilaista ja amerikkalaista pääomaa: virallisten lukujen mukaan on amerikkalaista pääomaa tuotu maahan 3,5 miljaardia jeniä, englantilaista 4,1 miljardia jeniä. Nimenomaan sentakia, että Japa-

niin on tuotu näin tavattomat määrät ulkomaista pääomaa, on vallan tavattomassa määrin keskitetylle Japanin pääomalle käynyt välttämättömäksi oman pääoman vienti ulos.

Näkeekö Japanin porvaristo tien ulos näistä vaikeuksista? Kyllä se näkee: se tie on sota. Paitsi jo mainitsemiamme syitä vaikuttaa tähän suuntaan vielä sekin seikka, että Japanilla on teknillisesti sangen korkealle kehitetty sotakoneisto, mukautettu laajalti harkittujen ryöstösotien suorittamista varten. Määrätyssä mielessä voidaan vielä nytkin puhua sotilaallis-feodaalisesta imperialismista Japanissa.

Japanin koko historia nykyaikaan asti kertoo siitä, kuinka sota on sille aina tuonut etuja. Sotien kautta on Japani aina vallannut ryövärimäisen riistonsa kohteet, joko omien sotiensa kautta taikka niiden sotien avulla joita toiset maat ovat keskenään käyneet. Oikeastaan sai Japani riippumattomuutensakin imperialististen suurvaltojen välisten sotien ansiosta. Tarkoitamme Krimin sotaa viime vuosisadan 50-luvun lopulla, ja myöskin etelävaltioiden sotaa Amerikassa, joka sitoi Englannin, Amerikan ja Ranskan kädet.

Omat sodat ovat useamman kerran sysänneet eteenpäin Japanin kapitalistista kehitystä. Niin Kiinan — Japanin sota 90-luvun puolivälissä, sitten Venäjän — Japanin sota 1904—05 ja kolmannen kerran maailmansota. *Sodissa* on Japani aina voittanut. Mutta se on menettänyt *rauhassa*, rauhanneuvottelujen tuloksena. Rauhaa solmittaessa on asiaan joka kerran sekaantunut mahtavampi imperialistinen valtio, tavallisesti Amerikan imperialismi, joka on sanellut rauhanehdot tyyten toisenlaiset kuin ne, joita Japani saattoi odottaa onnistuneiden sotatoimien tuloksena. Näin kävi Venäjän — Japanin sodassa Portsmouthissa; samoin maailmansodan loputtua Washingtonissa 1922 ja Lontoon konferenssissa 1930.

Nykyistä Kiinan sotaa on Japani epäilemättä valmistanut useiden vuosien ajan samoin kuin se valmistui sotaan tsaarin Venäjää vastaan jo kauan ennen sodan alkua. Mikä on nyt Kiinaan tehdyn sotaretken päämäärä? Japanin hallitsevalla luokalla oli silmämääränä lähinnä Mandshuria; mutta sitäpaitsi pyrki se myös valtaamaan ratkaisevat asemat Jangtse-joen laaksossa ja pohjois-Kiinassa yleensä. Lopuksi pyrki se myös esiintymään Neuvostoliittoa vastaan. Kaikki nämä aikeet sisältyvät epäilemättä Japanin imperialistisiin suunnitelmiin. Japanille on tärkeätä löytää vankat liittolaiset suurille sotaisille alotteilleen. Jo v. 1920, maailmansodan jälkeen, sanoi Lenin, että Japani ei uskalla ryhtyä itsenäisesti sotaiseen esiintymiseen ellei se ole varma toisen valtion kannatuksesta. Japani itsekin on tästä vallan hyvin selvillä: onhan kysymyksessä Japanin sotatoiminta sellaisella alueella, jolla selkkaus Japanin ja Yhdysvaltain välillä on mahdollinen ja jolla syntyy sodan perspektiivi Neuvostoliittoa vastaan.

Mitä tulee sodan perspektiiviin SNTL vastaan, niin tässä suhteessa on Japani turvannut itselleen sopivan liittolaisen, Ranskan. Samalla on se nähtävästi saanut Englannin hiljaisen suostumuksen. Miksi juuri Ranska on Japanin liittolaisena? Tässä on toisilleen ojentanut kätensä kaksi santarmia: taantumuksen santarmi Euroopassa ja taantumuksen santarmi Aasiassa. Ranskan apu on ollut ja on erikoisen tärkeä Japanille sekä rahallisen avun takia että saadakseen sodan käyntiin välttämättömät sotatarpeet. Liitto Ranskan kanssa on Japanille tärkeä takeena Yhdysvaltoja vastaan.

Mutta ennenkaikkea on liitto Ranskan kanssa Japanille välttämätön ja tärkein edellytys sen toteuttaessa suunnitelmiaan Neuvostoliittoa vastaan.

NEUVOSTOLIITTO JA JAPANI.

Vv. 1918—1919 otti Japani osaa — ja millä tavalla! — 14 vallan interventioon Neuvostoliittoa vastaan. Kiintoisaa on muistella, miten silloin suoritettiin hyökkäystä SNTL:oa vastaan. Suurvallat määrittelivät aseellisten voimien suuruudet, jotka kunkin valtion piti lähettää SNTL:a vastaan. Japania kehotettiin antamaan 7.000 miehen interventiojoukko. Se oli ensimmäinen kansainliiton armeija, joka silloin vielä ei tosin esiintynyt tämän liikenimen alla, mutta joka tosiasiassa täydellisesti ansaitsee tämän nimen. Japani näytti erikoisen valmeutensa osallistumaan interventioon ja pani jalkeille, ei seitsemän eikä kymmenen tuhatta, vaan kokonaista 70.000 miestä. Näin Japani omasta alotteestaan antoi kymmenen kertaa enemmän sotaväkeä kuin sen osalle oli määrätty. Yhdysvaltojen mielestä oli se jo liiankin paljon. Ja tästä sotavoimien valtavasta mobilisoimisesta huolimatta löi puna-armeija takaisin niin japanilaiset kuin muutkin interventiojoukot. Japani työnnettiin pois, ja sen jälkeen on Japanin imperialismin ollut pakko tyytyä kalastukseen meidän vesillämme. Mutta koska voitot tästä kalastuksesta olivat sen mielestä aivan liian vähäiset ja koska bolshevikit olivat jo itsekin oppineet kalastustaidon, eivätkä enää aio antaa japanilaisille spekulanteille monopoolia siinä, alkoi Japanin porvaristo sotkea vettä kalastaakseen sameassa vedessä jo tyyten toisenlaista kalaa...

Ohimennen on muistutettava mieliin eräs hyvin kiintoisa ilmiö, jonka panimme merkille jo silloin, kun puna-armeijamme tunki japanilaiset sotajoukot ulos Siperiasta. Silloin antoi meille eräänlaista apua toinen valtio, perin epäilyttävä ystävä, nim. Yhdysvallat. Interventioon itse osallistuneet Yhdysvallat vaativat silloin niinikään Japanin sotavoimien poistamista Siperiasta. Aivan samoin kuin Portsmouthin rauhaa solmittaessa, mutta ystävyyden tunne Venäjää kohtaan ohjasi amerikalaisia nyt vielä vähemmän kuin silloin.

Ja tällä hetkellä, kun välittömästi ei vielä ole kysymys taistelusta Neuvostoliittoa vastaan, kun vielä on kysymyksessä taistelu Mandshuriasta ja Kiinasta, ei voida kieltää sitä, että melko vahvasti ja syvästi kärjistyvät ristiriidat, antagonismi Japanin ja Amerikan imperialismin välillä. Amerikan imperialismi on kyllin kauan (ei kyllä yhtä kauan kuin Japanin) "työskennellyt" Mandshuriassa kyetäkseen perinpohjin ja täydessä määrin arvioimaan tämän maan luonnonrikkauksien ja mahdollisuuksien merkityksen.

Sitäpaitsi nyt ei ole kysymys yksin Mandshuriasta: kysymyksessä on myös lujittuminen Jangtse-joen laaksoon. Monet vuodet Nankinissa ja Shanghaissa istuneet Amerikan imperialistit ja diplomaatit eivät tietenkään ole tuuditelleet itseään ajatuksella, että nuo erinomaiset alueet ja menekkimarkkinat on tehtävä Japanin siirtomaaksi ja markkinoiksi. Kaikki se, mitä marxilainen oppi sanoo imperialismin luonnosta, olisi väärää oppia, jos voitaisiin olettaa, että Amerikan imperialismi nyt vastaanpanematta perääntyy mikäli Japani on katsonut välttämättömäksi hyökkäykseen siirtymisen.

Tällä Japanin-Amerikan ristiriidalla on puolen vuosisadan ja pitempikin historiansa. Sen synty ulottuu niihin aikoihin, joina Japani, Japanin kapitalismi, Japanin valtio jäi-

vät voittajiksi taistelussa riippumattomuutensa puolesta, taistelussa pakonalaisia sopimuksia vastaan, taistelussa Amerikan ja Englannin imperialismia vastaan. Tämän ristiriidan alku ulottuu vuoteen 1860, jolloin Japanissa poltettiin Englannin ja Amerikan lähetystöt, johon Englanti vastasi hävittämällä suuren japanilaisen sataman. Se oli lähtökohtana kehitykselle, joka loppujen lopuksi vei siihen, että Englanti kääntyi Japanin imperialismin pettämättömäksi liittolaiseksi taikka oikeammin suojelijaksi. Toisaalta Amerikan imperialismi on Japanin imperialismin vakinaisten vastustajien riveissä. Siksi nyt, kun taistelua käydään maailman suurimmasta siirtomaasta, ei voida mitenkään edellyttää, että tästä taistelusta suoriudutaan ilman Amerikan ja Japanin imperialismin antagonismin vahvaa kärjistymistä.

Voidaanko nyt ennustaa, että tästä jutusta kehittyy sota? Me emme luule, että tällainen käänne seuraa välittömästi lähitulevaisuudessa. Ainakaan me emme näe riittävästi perusteita, jotka voisivat antaa aiheen sen ennustamiseen. Päinvastoin eräät seikat puhuvat sen puolesta, että avoimeen sotaan asti Japanin ja Amerikan välillä nyt ei mennä. Mutta tämä ei estä sitä, että molemmat puolet sangen aktiivisesti valmistuvat varsinaiseen sotaan ja että jo nyt niiden välillä käy taistelu osin toisilla välineillä, finanssiaseilla, taloudellisilla aseilla ja osin vieraiden voimien avulla, nimenomaan kiinalaisilla voimilla. Shanghain lähellä pidetyissä neuvotteluissa pyrki Englannin diplomatia Japanin sotatoimien epäonnistumisen (mikä tavalla tai toisella täytyy tunnustaa) jälkeen esiintymään välittäjänä ja pelastamaan Japanin katastroofista. Englannilla ei ollut mitään sitä vastaan, että välirauha solmittaisiin sen jälkeen, kun Japani oli saatu pakotetuksi perääntymään valtaamistaan asemista Shanghain luona. Amerikan imperialismi sitävastoin jyrkästi ilmoitti, että ei hyväksy Japanin viimeisiä valtauksia ei Mandshuriassa eikä Shanghaissa.

Miten on selitettävissä Japanin epäonnistuminen Shanghain rintamalla? Kävihän kaikki suhteellisen helposti niin kauan kuin tapahtumat rajottuivat Mandshurian alueelle. Mutta Mandshuriassa oli Japani tekemisissä ostettujen kiinalaisten feodaalikenraalien kanssa. Shanghaissa taas saivat tapahtumat aivan odottamattoman käänteen. Siellä kehittyi tilanne tyyten toisenlaiseksi kuin oli aiottu Tokiossa, jossa Shanghain retki oli kuviteltu eräänlaiseksi huvikävelyksi. Tässä on meillä havainnollinen esimerkki siitä, mitä sotastrategian kielellä nimitetään moraalisen tekijän vaikutukseksi.

Muistamme kuinka Japanin armeija aikoinaan soti Venäjän tsarismia vastaan. Se soti loistavasti. Mutta nyt Shanghaissa oli sitä vastassa huonosti aseistettu armeija. Kukaan ei ryhdy väittämään, että tämä armeija vähänkään kunnostautui taistelussaan Kiinan puna-armeijaa vastaan. Päinvastoin, taistellessaan punaisia joukkoja vastaan täytyi tämän armeijan osastojen pötkiä pakoon. Tämän armeijan taistelukunto itsessään ei suinkaan ollut suuri, mutta taistelussa japanilaisia vastaan näytti se ihmeitä sentähden, että sitä tukivat Tshapein ja Shanghain työtätekevät.

Tämä yksin ei tietysti asiaintilaa selitä: ymmärtääkseen tuon tapahtuman on selvitettävä itselleen kahden tekijän osuus. Toinen näistä tekijöistä on kansallisuuskysymys, jonka merkitystä ei saa väheksyä. Nimenomaan nyt, hyökkäyksen jälkeen pohjois-Kiinan, viime vuosien kokemuksen jälkeen, niin suuri kansa

kuin Kiinan kansa tulee puolustamaan itseään senkin jälkeen kun Nankinin hallitus on solminut rauhan tai välirauhan. Se ei vielä merkitse Kiinan puolustuksen päättymistä Japania taikka muita imperialisteja vastaan.

Toinen tekijä, jolla myös on suuri merkitys, on Japanin armeijan tila. Japanin armeija ei nyt ole sama kuin Venäjän-Japanin sodan aikana. Sen jälkeen kulunutta aikaa on pidettävä Japanin työtätekevien kumouksellistumisen aikana, Japanin yhteiskunnan ja armeijan rappeutumisen aikajaksona. Moni seikka on tänä aikana suuresti muuttunut. Tästä alempana. Tässä on mainittava, että jo nykyisen laajalti harkitun sotaretken alussa nähtiin Japanissa aika suuria ylioppilaiden mielenosoituksia. Jos Japanin sotaväessä jo alkuvaiheessa oli sotilaskapinoita, jos nytkään sodan aikana eivät laannu talonpoikaislevottomuudet Japanissa, jos Japanin heikon kommunistisen puolueen onnistui tuossa maassa suorittaa tunnettu esiintymisensä, niin kaikkea tätä on nimenomaan pidettävä sen moraalisen tekijän perustavina momentteina, joka antoi voimansa tuntua Shanghaissa ja joka tulee tuntumaan myöhemminkin.

Olemme melko yksityiskohtaisesti kuvailleet Japanin imperialismin ulkopoliittisia ristiriitoja. Nyt pysähdymme lyhyesti kysymykseen, mitä on Japanin imperialismi, jos sitä tarkastetaan sisältäpäin, millainen on Japanin imperialismin ja Japanin yhteiskuntajärjestyksen taloudellinen ja poliittinen rakenne yleensä, mitkä ovat Japanin vallankumouksen erikoispiirteet ja mitkä ovat Japanin kommunistisen puolueen lähimmät tehtävät.

Täytyy tunnustaa, että Japanin vallankumouksen lähimmän vaiheen luonnekuvan muokkaaminen ja muovaaminen ei ole ollenkaan helppo tehtävä. Tässä kysymyksessä on vallalla suuri sekasotku Japanin puolueenkin riveissä, joka aikaisemmin orientoitui vallankumouksen porvarillis-demokraattiseen luonteeseen. Viimeisten vuosien kuluessa on tosin tapahtunut käänne, mutta ikävä kyllä ei oikeamman, vaan virheellisemmän käsityskannan puoleen. Mikä on vaikeutena tässä kysymyksessä? Meistä näyttää, että eräät toverit, niiden joukossa eräät japanilaiset toverit ovat hieman syypäitä siihen, mitä Lenin nimitti imperialistiseksi ekonomismiksi Roosa Luxemburgilla ja Pjatakovilla. He ovat kaavan mukaan ottaneet vain yhden puolen pääoman keskittymisestä — "finanssipääoman" — ja siitä lähtien, vain tämän seikan perusteella määritelleet Japanin vallankumouksen luonteeltaan proletaariseksi vallankumoukseksi. Eivätkä he ole yrittäneet asettaa kysymystä vallankumouksen luonteesta ottamalla lukuun Japanin kaikkien ehtojen erikoisuuden. Nojautuen rajotettuun tosiasiamäärään ovat nämä toverit täten tulleet liian hätiköityihin päätelmiin. Siksi on heillä tuloksena samat päätelmät kuin trotskilaisilla.

Tällä "vasemmisto"-virheellä oli hyvin vahingollinen poliittinen merkitys: sen pohjana oli taistelun väheksyminen Japanin yksinvaltaa ja feodalismin jätteitä vastaan Japanissa. Selvä asia, että me kaikki orientoimme proletariaatin diktatuuriin, sosialistiseen vallankumoukseen. Mutta marxilaisina-leniniläisinä pitää meidän ennenkaikkea mahdollisimman selvästi hahmotella vallankumouksen konkreettinen tie ja osoittaa, mitä tietä sen täytyy kulkea voittaakseen.

Kun tämä kysymys asetetaan Japaniin nähden ei mitenkään voida sivuuttaa sitä suurta merkitystä, mikä on taistelulla yksinvaltaa vastaan. Joskus esitetään mielipide, että yk-

sinvalta Japanissa ei näyttele itsenäistä osaa. Mutta yksinvallan osana onkin olla feodaalisten suurtilanherrojen, feodaaliluokan ja porvariston politiikan toimeenpanevana elimenä. Näiden kahden luokan politiikan toteuttamista varten on olemassa koneisto, mekanismi ja lähinnä sotamekanismi, jolta ei voida kieltää määrättyä itsenäistä merkitystä. Usein asetetaan epäilyn alaiseksi onko oikea se väite, että yksinvalta on Japanissa olemassa vasta vuodesta 1868. Meistä kuitenkin näyttää epäämättömältä, että nimenomaan silloin, porvarillisen vallankumouksen alkaessa Japanissa, siihen asti maata hallinneen ja tyyten feodaalisen järjestelmän johdossa olleen marionetti-monarkian tilalle pantiin ehdottoman yksinvallan nykyaikainen järjestelmä restauration tunnuksella. Ehdottoman yksinvallan palauttaminen — siinä se taantumuksellinen tunnus, jonka alla suoritettiin kansallinen yhdistäminen Japanissa taistelussa pakonalaisia sopimuksia vastaan ja ulkomaisten kapitalistien harjoittamaa riistämistä vastaan. Tätä vastaan väitetään, huomauttaen että Japanissa toki sentään on parlamentti ja perustuslaki. "Kuinka voidaan puhua ehdottomasta yksinvallasta?", kysytään. Totta, perustuslaki on, mutta se on vain paperilla. On myös parlamentti, mutta ei ole toista maata maailmassa, ainakaan huomattavampaa maata, jossa parlamentti olisi yhtä "vapaa" kaikista demokraattisista oikeuksista, yhtä "puhdas" perustuslaillisista takeista; jossa parlamentti olisi yhtä epäitsenäinen, sellainen marionettiparlamentti sanan täydellisessä merkityksessä; jossa monarkistisen virkavallan ja ylimpien sotilaspiirien koneisto olisi yhtä itsenäinen parlamenttiin nähden ja jossa tosiasiallisen monarkistisen luokkaterrorin "perustuslain" oloissa olisi yhtä vaikea saada parlamenttivaaleissa lävitse minkäänlaisia sorretun luokan edustajia.

Valtajärjestelmä Japanissa muodostuu kolmesta osasta. Yhtenä osana on yksinvalta, toisena osana suurmaanomistus, kolmantena monopolikapitalismi. Tämän toteaminen onkin tieteellisen analyysin tehtävä; muutoin ei voi olla selvyyttä tässä kysymyksessä. Mikä on luonteenomaista yksinvallalle? Lähinnä koneisto, monarkistinen valtiokoneisto. Monarkistinen valtiokoneisto on riistäjäluokan vallitsevan diktatuurin luja luuranko. Se nojautuu riistäjäluokkiin, se ajaa niiden etuja, se on kiinteässä liitossa porvariston ja tilanherrain huippujen kanssa. Mutta samalla kehittelee se itsenäistä, suhteellisen suurta rooliaan ja absolutistista luonnettaan, jota vain ulkonaiset, näennäisesti perustuslailliset muodot hämäävät. Kehen nähden tuo rooli on itsenäinen? Ei riistäjäluokkiin nähden, vaan vain näiden luokkien määrättyihin huippuryhmiin nähden ja ennenkaikkea parlamenttiin nähden.

Onko Japanin yksinvallan suhteellinen itsenäisyys vähäisempi kuin oli Venäjän tsarismin itsenäisyys. Ei missään tapauksessa; pikemmin voidaan väittää päinvastaista. Monarkistisen byrokratian kasvaminen yhteen finanssipääoman kanssa on tietysti jo mennyt hyvin pitkälle. Osa tästä byrokratiasta oli tietenkin alun alkain kasvanut yhteen feodaalisten aineksien kanssa tilanherrain piireistä; mutta tämän koneiston voimakkain osa, sen tuki ovat sotilaspiirit, jotka pelaavat aivan itsenäistä osaa. Absolutismin ja monarkian huomiotta jättämisen mainitsi Lenin otsovistien virheeksi. Hän piti näiden virheenä sitä, että nämä typistivät monarkian ja absolutismin merkityksen "omistavien luokkien välittömäksi vallaksi". Monarkian roolin

väheksyminen on "vasemmisto"-virhe. Siksi on tapeltava sitä vastaan, että väheksytään taistelua Japanin monarkiaa vastaan; siksi on korostettava työväen ja talonpoikain hallituksen tunnusta.

Me katsomme, että mainittu "vasemmistolainen" orientointi väheksyy sangen tärkeätä seikkaa — taistelua monarkiaa vastaan ja myöskin väheksyy taistelua agraarivallankumouksen puolesta. Tämä on oikein havaintoesimerkki siitä, kuinka lähellä toisiaan ovat "vasemmistolainen" sosialidemokraattinen orientointi ja oikeistolainen porvarillisdemokraattinen katsantokanta.

Tätä yhteenkäyntiä on voinut seurata sosialidemokraattisesta lehdistöstä. "Vasemmistolainen" sosialidemokratia, ainakin sen eräiden johtomiesten hahmossa, on avoimesti orientoitunut proletaariseen vallankumoukseen vastakohtana sellaiselle vallankumoukselle, joka aluksi asettaa päämääräkseen lähinnä monarkian kukistamisen. Japanissa on meillä myös kommunistisia renegaatteja, oikeita renegaatteja (pettureita), jotka ehkä olivat renegaatteja jo silloin kun olivat meidän riveissämme; joka tapauksessa asettuivat he vangitsemisen jälkeen selvästi Subatov-tyyppisten poliisi-nautojen katsantokannalle. Näiden aineksien katsantokanta, heidän pääaatoksena on se, että yksinvalta Japanissa on luokkien yläpuolella oleva laitos. Siksi "vasemmistolaisen" orientoinnin edustajain "taistelu" ei ole suunnattu monarkiaa vastaan, vaan kapitalismia vastaan, suuria trusteja ja finanssipääomaa vastaan.

Juuri tämän takia nämä renegaatit nauttivat — määrätyissä rajoissa — legaalisuuden oikeuksia "vallankumouksellisen" propagandan suorittamista varten n.k. "proletaarisen vallankumouksen" hyväksi finanssipääomaa vastaan. Tämän legaalisuuden ovat he saaneet palkkioksi siitä, että ovat luopuneet kaikesta vallankumouksesta, joka saattaa suuntautua monarkiaa vastaan. Tämä on myös "vasemmistolaista" orientointia, orientointia proletaariseen vallankumoukseen sanoissa, mutta oleellisesti on se sosialifasistista orientointia. Ja jos tämä on "vasemmistolaista" orientointia sanoissa, mutta oleellisesti sosialifasistista orientointia, niin miksi sitä sellaista sanotaan? Se on trotskismia. Se on japanilaista trotskismia, joka tässä esiintyy oikean subatovilaisuuden muodossa, porvarillisen opportunismin ja sosialifasismin muodossa.

Japanin vallankumouksen lähimmän etapin päätehtävänä pidämme seuraavaa: *1) monarkian kukistaminen; 2) suurtilanherrain maanomistuksen kumoaminen; 3) 7-tunnin työpäivän toteuttaminen,* joka on meidän vakinainen tunnuksemme juoksevassa työssä; 4) me pidämme kiinni siitä ajatuksesta, että Japanin olojen erikoisuuden takia on perustehtävien joukkoon sisällytettävä tunnus *pankkien yhdistämisestä ja kontrollin järjestämisestä niiden yli ja myöskin suurten konsernien ja trustien tuotannon yli työväen ja talonpoikain neuvostojen puolelta.* Tämän tunnuksen lainaamme Leninin huhtikuun teeseistä v. 1917. Tässä tapauksessa olisi anteeksiantamaton puute, jos me luonnehtiessamme vallankumouksen perustehtäviä Japanissa emme sisällyttäisi niiden joukkoon tätä taikka jotakin tämän tapaista vaatimusta. Miksi? Nimenomaan siitä syystä, että Japanin yhteiskuntajärjestyksen rakenteelle on niin luonteenomainen sen feodaalisen ja puolifeodaalisen kokoomusosan, s.o. puolifeodaalisen monarkian ja feodaalisen imperialistisen maanomistuksen vahvojen jätteiden kiinteä yhteensulautuminen tuon järjestyksen toisen kokoomusosan,

korkealle kehittyneen keskittyneen finanssipääoman kanssa. Nämä kaksi ainesta ovat niin kiinteästi toisiinsa juuttuneet ja niin sulaneet yhteen Japanin imperialismin koko politiikan kanssa, että niitä on mahdoton toisistaan erottaa.

Pankkien yhdistäminen ja neuvostojen kontrollin luominen pankkien yli ei suinkaan ole meille ohjelmavaatimus. Mutta ei se ollut ohjelmavaatimus Leninillekään v. 1917. Hän sanoikin, että tuo vaatimus on valmistava askel sosialististen toimenpiteiden suorittamiseen. Hän polemisoi silloin Kamenjevia vastaan ja korosti sitä, että hän ei ole välittömän "sosialismin toteuttamisen" puoltaja, vaan ehdottaa vain valmistavia askeleita. Me käsittelemme tätä vaatimusta valmistelun aineksena, joka jouduttaa porvarillis-demokraattisen vallankumouksen muuttumista proletaariseksi. Pidämme tätä vaatimusta välttämättömänä sentähden, että ilman sitä saataisiin sellainen vaikutus kuin jakaisimme me vallankumouksen kahteen etappiin: porvarillis-demokraattiseen etappiin ja proletaarisen vallankumouksen etappiin, ja että siis ensimmäisessä etapissa pitäisi pyrkiä saavuttamaan vain porvarillisdemokraattiset päämäärät: monarkian kukistamiseen, feodalismin erilaisten jätteiden poisjuurimiseen, agraarivallankumoukseen, suurtilanherrain tiluksien takavarikoimiseen jne, eikä enempään. Nämä ovat kaikki porvarillis-demokraattisen vallankumouksen tehtäviä, laadultaan kielteisiä tehtäviä, jotka eivät vielä sisällä mitään hyökkäystä kapitalistisen omistuksen kimppuun. Mutta kun otetaan huomioon Japanin imperialismin erikoinen luonne, kun otetaan lukuun Japanissa vallitseva järjestelmä kokonaisuudessaan, niin on meillä kylliksi perusteita pitääksemme tarkoituksenmukaisena — eikä vain tarkoituksenmukaisena, vaan jopa aivan välttämättömänä — jo vallankumouksen ensi etapissa (jos vain valta jo silloin on työväellä ja talonpojilla) sitä, että vississä määrin käydään käsiksi kapitalistiseen omistukseen. Tämä ei vielä ole sosialismin toteuttamista, tämä ei vielä ole kapitalistien omaisuuden takavarikoimista, tämä on jopa vähemmän kuin mitä Lenin vaati v. 1917. Pankkien yhdistämisvaatimuksen rinnalla esitti hän silloin myös vaatimuksen yleensä kapitalistisen tuotannon kontrolloimisesta. Me ajattelemme, että Japanissa voidaan tällainen tunnus asettaa vain konserneihin nähden. Tässä olemme nimenomaan tekemisissä Japanin kapitalistisen talouden ja sen tavattoman keskittyneisyyden luonteenomaisen, oleellisimman piirteen kanssa. Jos nyt vallankumouksen aattona, jos vallankumouksen aikana taikka kohta sen jälkeen työläiset sanovat meille: "Hyvä: monarkian kukistaminen! Mutta mitä tehdään noille viidelle trustille? Jätämmekö niiden omaisuuden koskemattomaksi vain sentähden, että siihen kajoaminen ei ole hyväksyttävää teoreettisesti?" — niin tähän me tietenkin vastaamme, että niin on välttämättä tehtävä sekä käytännön että teorian kannalta katsottuna, että välttämätön on tuotannon kontrolli työväen ja talonpoikain neuvostojen puolelta. Käytännössä tämä kontrolli tietysti sangen pian muuttuu takavarikoinniksi. Missä on silloin raja näiden välillä? Käytännössä on tämän rajan vetäminen hyvin vaikeaa. Mutta nyt on kysymys vain tunnuksen valinnasta. Me katsomme, että tunnus: kontrolli tuotannon yli, on siirtymistunnus vallankumoukselliselle tilanteelle; mutta niin tärkeällä alalla kuin on monopolistisen pääoman valta, on tällä tunnuksella niin oleellinen merkitys, että se on jo nyt sisälly-

tettävä vallankumouksen ensimmäisen etapin perustehtävien joukkoon.

Nyt joku sana kumouksen liikkeellepanevista voimista: talonpoikaistosta ja työväestä, proletariaatista.

Japanin talonpoikaiston pääasiallinen joukko elää puolfeodaalisen riiston ja kartanotalouden oloissa, ollen siellä hallitsevan lukuisan koronkiskuriluokan vakinaisen riiston kohteena. Noin 40.000 suurtilanherraa elää täydellisinä loisina, syöpäläisinä talonpoikaiston niskoilla, mutta jo tässäkin havaitaan selvästi ilmenneen erilaistumisen ensi askelet, ensimmäiset idut. Muutoin, tästä kehityksestä on meillä toistaiseksi vielä perin niukat tiedot.

Kommunistisen puolueen vallankumoukselliselle työlle maaseudulla on suuret mahdollisuudet, mutta täytyy avoimesti tunnustaa, että puolueen työ siellä on vielä perin vähäpätöistä ja että siellä täytyy vielä paljon uurastaa, ja nimenomaan lähikuukausina ja viikkoina. Alkanut sota avasi kumoukselliset näköalat Japanissa. Juuri siksi pitää tehdä kaikki mahdollinen, jotta organisatooristen ja poliittisten toimenpiteiden avulla saataisiin otetuksi takaisin se, mikä maaseudulla on laiminlyöty.

Kaikki yllä sanottu koskee myös proletariaattia, Japanin nuorta, julmasti riistettyä proletariaattia; se koskee myös erilaistumisprosessia proletariaatin keskuudessa.

Siinäkin tapauksessa, että Japanin proletariaatin elintaso on poljettu siirtomaissa vallitsevan elintason tasalle, siinäkin tapauksessa voi jokin osa saaliista tulla Japanissakin syntyvien työväen ylimystön itujen osalle. Minkä takia tämän korostaminen on niin tärkeää? Sen takia, että Japanin sosialifasistit osaavat erinomaisesti imeä itselleen hyötyä siitä harhakuvitelmasta, että sodan tuloksena osan sotavoitoista saa työväki ja että ainakin työttömille tarjoutuu työn saannin mahdollisuus.

Japanilaiset toverimme eivät saa väheksyä tätä sosialifasistien demagoogista agitatiota. Kokemus on näyttänyt, että sosialifasistit kykenevät maanittelemaan joukkoja. Se seikka, että he ovat oikean, taantumuksellisimman sosialifasismin edustajia, ylipäänsä maailman taantumuksellisinta sosialifasismia, ja että he aivan avoimesti kannattavat ryöstösotaa, se seikka ei ollenkaan estä heitä samaan aikaan harjoittamasta häikäilemätöntä demagoogista agitatiota työväenluokan keskuudessa. Siksi puolueemme yhtenä päätehtävistä on sosialifasistien paljastaminen.

Joku sana työväenlainsäädännöstä Japanissa. Esimerkkinä äärimmäisestä kurjuudesta esitetään meillä usein Intian työväen asema siellä vallitsevan työväenlainsäädännön yhteydessä. Japanissa on työväen kurjuus sitäkin kauheampi. Mitkä valtavat mahdollisuudet tämä antaakaan puolueellemme nostattaakseen nyt työväen suuret joukot kuohunnan tilaan esittämällä osaisvaatimuksia tällä alalla! Työväen joukoilla Japanissa on takanaan monet taistelut, mutta miltei aina päättyvät niiden taistelut osittaisiin tappioihin. Vähän on niillä saavutuksia, mutta sitä enemmän taisteluhenkeä. Voimmeko olla varmoja siitä, että näissä objektiivisesti sangen suotuisissa oloissa Japanin kommunistinen puolue todella näyttää olevansa edessään olevien tehtävien tasolla? Toisaalta pitää tunnustaa, että taistelussa sotaa vastaan puolue kesti kokeen, esiintyen tosi bolshevistisena puolueena. Mutta toisaalta puolueemme on vielä kovin heikko puolue. Miksi sitä salaisimme? Miksi emme tunnustaisi, että suuri osa kaadereistamme on teljettynä

vankityrmiin, että suuri osa heistä on joutunut poliisin provokation uhreiksi? Todiste siitä, kuinka vähän valppautta meillä tässä suhteessa oli. Osoituksena siitä, että järjestömme on kovin heikko, on nyt tilanne ammatillisissa järjestöissä. Tunkeuduttava ammatillisiin järjestöihin, työpaikoille, saatava joukot organisatoorisen ja bolshevistisen puoluevaikutuksemme alle — siinä tämän hetken tehtävämme. Ensi vuorossa on nyt tehtävä kaikki mahdollinen lujittaaksemme puoluetta työpaikoilla ja amm. järjestöissä. Puolueemme on täytynyt kestää uskomattoman raaka vaino; mutta tässä tulessa on Japanissa tullut taotuksi oikea bolshevistinen teräs. Eikä se ole mikään sattuma; tätä sankaruutta on muuallakin kuin puolueen riveissä; oikeata bolshevistista taisteluhenkeä tavataan myös työväenluokan laajoissa joukoissa. Ei voinut olla sattuma sekään, että taistelussa sotaa vastaan Japanin puolueemme osoitti olevansa taistelun tasalla. Kaikki tämä on takeena siitä, että puolueemme kunnialla täyttää velvollisuutensa lähimpänä aikana, jolla on niin ratkaiseva merkitys kumousliikkeelle Japanissa.

MITSHKEVITS-KAPSUKAS

Baltian maiden kommunististen puolueiden tilasta.

Toveri Mitshkevits-Kapsukkaan puhe Kominternin XII täysi-istunnossa.

ENNENKUIN siirryn yleisiin kysymyksiin, on minun mahdollisimman lyhyesti pysähdyttävä Baltian maiden osastojen tilaan.

Neuvostoliiton naapurimaiden kommunistiset puolueet kumoavat myös niiden opportunistien kannan, jotka puhuvat tappioistamme toisensa jälkeen. Päinvastoin, yhä kärjistyvän taloudellisen pulan, joukkojen tyytymättömyyden ja aktiivisuuden kasvun sekä kommunististen puolueiden oikean poliittisen linjan pohjalla on meillä näissä maissa XI täysi-istunnon jälkeen epäilemättömiä saavutuksia. En tule pysähtymään Puolan kommunistiseen puolueeseen, jonka saavutukset ovat yleensä tunnetut. Niistä ovat täällä paljon puhuneet puolalaiset toverit. Yhdyn siihen, mitä he ovat sanoneet niin saavutuksistaan kuin puutteistaankin sekä Puolan kommunistisen puolueen edessä olevista tehtävistä.

Muutamat puolueemme (Suomen, Viron ja Liettuan kommunistiset puolueet) olivat XI täysi-istuntoon saakka kriisissä, jota ne vain hitaasti XI täysi-istunnon aikana alkoivat voittaa. Nyt SKP ja LKP ovat päässeet kriisistä ja niillä on huomattavia saavutuksia. Viron kommunistinen puolue alkaa päästä siitä. SKP on voittanut ne legaaliset virtaukset, jotka olivat siinä voimakkaasti kasvaneet ennen fasistista kumousta — ja sen antautumismielialan, joka halvautti puolueen työn ennen fasistista kumousta ja sen jälkeen. Se on lähentynyt joukkoja, ja paikottain asettunut heidän taistelunsa johtoon. Tästä puhui jo tänään tarkemmin tov. Antikainen ja sen vuoksi en tule pysähtymään SKP:hen.

Liettuan kommunistinen puolue ja vasemmistolaiset ammattiliitot, jotka nyt on lakkautettu, osasivat myös lähestyä työläisjoukkoja ja johtaa useita lakkoja, jotka ovat voimakkaasti kasvaneet kahtena viimeisenä vuotena. Näiden yhteydessä käytettiin laajalti hyväksi työläisten neuvottelujen metoodia, joka antoi erittäin hyviä tuloksia. Tällaisia neuvotteluja aletaan nyt menestyksellä käyttää myös maaseudulla. Mm. 1.8. Kovnossa ollut puolen päivän lakko, joka käsitti melkein kaikki rakennustyöläiset ja jossa työläiset sitkeästi yrittivät järjestää mielenosoitusta, osoittaa kieltämättä vallankumouksellista nousua Liettuan työläisten keskuudessa. Vallankumoukselliset listat keräsivät Kovnossa v:n 1931 lopussa sairaskassojen vaalien aikana ehdottoman äänten enemmistön ja voittivat enemmistön paikoista. Poneveskin piirissä saivat vallankumoukselliset listat sairaskassojen vaaleissa vieläkin suuremman voiton. Kovnon ja Poneveskin piireissä tehtiin tämän vuoksi vaalien tulokset mitättömiksi ja määrättiin uudet vaalit. Tämän yhteydessä Kovnossa lakkautettiin kaikki vasemmistolaiset ammattiliitot, julistettiin kahden työläispiirin listat mitättömiksi, (vasemmistolainen lista jätettiin vain yhteen sellaiseen piiriin, jossa asuu vähän työläisiä), työväenluokkaa vastaan sovellutettiin mitä päättävimpiä taloudellisen ja poliittisen sorron toimenpiteitä ja kuitenkin toisetkin vaalit antoivat edullisen tuloksen vallankumouksellisille työläisille, monet työläiset äänestivät hylättyjä listoja.

Viron ohrana oli XI täysi-istunnon aikana täydelleen hajottanut Viron kommunistisen puolueen. Ohranan onnistui kehittää provokationsa siinä määrässä, että sen verkkoon osottautui kuuluvaksi myös kaksi entistä puolueen maassa ollutta sihteeriä. Ohranan onnistui asettaa agenttinsa vasemmistolaisten ammattiliittojen nimessä julkaistuun lehteen: tänä vuonna maaliskuussa parlamenttivaalien aikana asetettiin «vasemmistolainen» lista, jossa ohranalla oli ratkaiseva vaikutus. Tälle listalle oli paljastettujen provokaattori-agenttien rinnalle asetettu myös muutamia kunniallisia työläisiä. Tätä listaa ei kommunistinen puolue hajoamisensa vuoksi voinut riittävästi ja ajoissa paljastaa, ja monet työläiset äänestivät sitä todellisena vasemmistolaisena, vallankumouksellisena listana. Se keräsi lähes 30.000 ääntä ja sen avulla pääsi parlamenttiin 5 edustajaa, niiden mukana provokaattoriksi paljastettu Lais. Näillä seikoilla (esitin vain pienen osan niistä) on suuri merkitys ei ainoastaan Viron ja muille maanalaisille kommunistisille puolueille, vaan kaikille KI:n osastoille, sillä se osoittaa, minkälaisiin metoodeihin ohrana turvautuu luokkataistelun kärjistyessä ja intervention valmistelujen lisääntyessä Neuvostoliittoa vastaan. Ohrana siirtyy tämän luonteisiin, provokatiometoodeihin todennäköisesti muutamissa muissakin maissa (ennenkaikkea Latviassa). KI:n Tpk on menetellyt aivan oikein kiinnittämällä viime aikoina suurta huomiota provokatiovastaisen taistelun kysymykseen. Kuitenkaan kaikki puolueemme eivät vielä ole täysin omaksuneet sitä. Viron kommunistisen puolueen surullisen esimerkin, joka on puoluejohdon riittämättömän valppauden ja opportunististen virheiden seuraus ja joka vei puolueen täydelliseen hajoamiseen, on oltava vakavana varotuksena muille KI:n osastoille, erikoisesti niissä maissa, joissa kommunistiset puolueet ovat maanalaisia.

Viron kommunistisen puolueen KK paljasti Viron ohranan otteet. Heti, kun vasemmistolaiset ammattiliitot heittivät lehden toimituksesta ulos paljastetun provokaattorin ja asetti-

vat tilalle oman toimittajan, lakkautettiin lehti viipymättä; Räävelissä ja Jurjevissa vaativat vasemmistolaiset ammattiliitot provokaattoriksi paljastetun edustaja Laisin erottamista parlamentista ja ryhmästä; muut vasemmistolaisen työväen parlamenttiryhmän edustajat hyväksyivät päätöksen Laisin erottamisesta ryhmästään, mutta paljastusselitystään he eivät vielä ole julkaisseet. Viron kommunistinen puolue alkaa vasta nyt selviytyä Viron ohranan antamasta raskaasta iskusta ja muodostaa järjestöään, työskennellä ammattiliitoissa ja työttömien keskuudessa, jossa sillä on suurta menestystä.

Latvian kommunistinen puolue on myös suuresti kärsinyt provokatiosta. Muutamissa sen järjestöissä on ohranan todennäköisesti onnistunut sovelluttaa virolaisia provokatiometoodeja ja siten kokonaan tuhota nämä järjestöt. Viime aikana on ne pystytetty uudelleen ja muut järjestöt lujittuvat. Yhteys työpaikoille laajenee — äskettäin pidettiin Riiassa neuvottelu, johon osallistui aktivisteja 18 työpaikalta. Työ työttömien ja maatyöläisten keskuudessa vahvistuu. Viime kesänä pidettiin 32 pienempää maatyöläisten kokousta ja muutamia neuvotteluja. Riiassa oli 1.8. tapausten yhteydessä 45 pienempää ja 6 lentävää kokousta.

Viimeisissä parlamenttivaaleissa syksyllä 1931 saivat vasemmistolaiset listat ankarasta terrorista huolimatta lähes 70.000 ääntä, s.o. yhtä paljon kuin vuonna 1928. Viime vaaleissa sosialidemokraatit menettivät lähes 40.000 ääntä, pääasiassa maaseudulla — he saivat kaikkiaan 187 tuh. ääntä. Osa sosialidemokraattisista työläisistä erosi vaalien aikana sosialidemokratiasta ja kannatti vasemmistolaisia listoja; n.k. fasistiset keskustapuolueet keräsivät suurimman osan sosialidemokraattien menettämästä äänimäärästä äärimmäisellä demagogialla.

Tämä kaikki on todisteena siitä, että meidän työllemme naapurimaissa on hyvä pohja. Baltian maiden kommunististen puolueiden on kuitenkin tämän yhteydessä voitettava suuria vaikeuksia ja vakavia puutteita työssään. Peruskysymyksenä kaikissa Baltian osastoissa on ennenkaikkea kysymys taistelusta työläisten ja talonpoikain jokapäiväisten tarpeiden pohjalla ja kysymys taistelusta sosialidemokratiaa vastaan. Sosialidemokratian paljastaminen porvariston yhteiskunnalliseksi päätueksi konkreettisesta todellisuudesta otetuilla esimerkeillä on täysin riittämätöntä. Tämän yhteydessä on mainittava, että Baltian maissa on riittävästi tosiasioita, jotka osoittavat, että porvariston fasistisen diktatuurin vallitessa sosialidemokratia jää porvariston yhteiskunnalliseksi päätueksi. Riittää ottaa esimerkkejä Suomesta tai Latviasta. Viimemainitussa oli yhteen aikaan fasistinen hallitus kieltänyt sosialidemokraattisen puolueen julkisen toiminnan. Suomen sosialidemokratia, aivan samoin kuin PSP (Puolan sosialidemokraattinen puolue) on selittänyt pitkät ajat fasistisen kumouksen jälkeen ja selittää vieläkin, että Suomessa ei ole fasismia, että todelliset fasistit ovat vain lapualaiset— tällä he heikentävät työväenluokan taistelua fasistista diktatuuria vastaan. Suomen sosialidemokraatit seisovat «laillisen järjestyksen» puolesta talonpoikaiston vallankumouksellista liikettä vastassa, samaten myös työläisten lakkoja vastaan. He ovat ryhtyneet kaikkiin heistä riippuviin toimenpiteisiin pidättääkseen työläisiä taistelusta fasismia ja pääoman työväenluokkaa vastaan suuntaamaa raivoisaa hyökkäystä vastaan ja sitten tyydytyksellä toteavat ammattiliittolehdessään 18.III.32, että «Työläiset ovat hiljaa mukautuneet olosuhteisiin

nykyiselläänkin, joka tulee olemaan sellaisenaan mitä kaunein lehti maamme työväenluokan historiassa.»

Mitä tulee Liettuaan, niin keväällä 1927, kohta fasistisen kumouksen jälkeen, fasistien virallinen lehti kirjoitti suoraan, että Liettuan fasistinen hallitus on hyvin tyytyväinen Liettuan sosialidemokraatteihin. Totta kyllä, sittemmin tapahtui muutamia häiriöitä Liettuan porvariston ryhmätaistelujen yhteydessä ja vallassaolevan fasistisen puolueen riveissä ja sen yhteydessä, että osa liettualaisia sosialidemokraatteja Pletskaitisin johdolla avoimesti antautui Puolan imperialismin ja fasismin palvelukseen. Liettuan sosialidemokratia ei millään tavalla erottautunut Pletskaitisin ryhmästä ja samaan aikaan Voldemarasin hallitus kielsi sen toiminnan. Mutta pian sen jälkeen kun Voldemaras syrjäytettiin hallituksesta, annettiin sille uudestaan julkisuus ja tällä hetkellä se nauttii fasistisen hallituksen avointa tukea.

Yhteisrintamataktiikka, jolla on erikoinen merkitys joukkojen, niiden mukana myöskin sosialidemokraattisten työläisten, tyytymättömyyden ja aktiivisuuden kasvaessa, sovelletaan Baltian maissa aivan riittämättömästi ja usein se unohdetaan kokonaan. Esim. silloin, kun Latvian sosialidemokratia alkaa joukkojen painostuksesta sanoissa esiintyä interventiota vastaan, tyytyvät toverimme usein vain tyhjiin sananparsiin sen valheellisuudesta ja petoksesta, mutta eivät ryhdy välttämättömiin toimenpiteisiin vetääkseen sosialidemokratian mukana kulkevia työläisiä yhtenäiseen taistelurintamaan interventiovalmisteluja ja venäläisiä valkokaartilaisia vastaan, jotka Latviassa Gorgulovin oikeusjutun jälkeen ovat käyneet entistä hävyttömämmiksi.

Usein aliarvioidaan sosialidemokratian vaikutusta joukoissa. Ei ainoastaan Puolassa, josta tov. Bronkovski puhui, mutta myös muissa Baltian maissa esiintyy ylimielistä suhtautumista reformistisissa ammattiliitoissa tehtävään työhön. SKP:n KK:n viimeisen täysi-istunnon päätöslauselmassa tästä puhutaan suoraan. Tämän yhteydessä, niinkuin tov. Bronkovski aivan oikein osoitti, ei sosialidemokratian vaikutusta saa punnita ainoastaan sen jäsenmäärän mukaan, joka on heidän järjestöissään — se on huomattavasti laajempi. Sosialidemokratian jätteitä voi usein löytää myös tovereistamme. Erikoisen vaaralliseksi sosialidemokratia on muuttunut nyt, alkaessaan yhä enemmän turvautua vasemmistolaisiin manöövereihin. Erikoisesti tässä kunnostautuu Latvian sosialidemokratia, joka on itävaltalaisen sosdem. koulun mitä kirkkain edustaja. Jo v. 1929 se turvautui yhden päivän poliittisen yleislakon julistamiseen protestiksi hallituksen sairaskassoja vastaan tekemää hyökkäystä vastaan. Tällä oli kommunistinen puolue odottamatta yllätetty, sillä se ei pitänyt sosialidemokratiaa kykenevänä tällaisen lakon julistamiseen. LKP sieppasi kuitenkin lakon julistamisen jälkeen lakkotunnuksen ja aivan niinkuin Puolassa 16/III antoi sille taisteluluonteen. LKP:n kutsusta oli osa työläisiä lakossa 2—3 päivää.

Latvian sosialidemokratia turvautuu tällä hetkellä yhä enemmän vasemmistolaisiin puheenparsiin ja manöövereihin, joita puolueemme paljastaa täysin riittämättömästi. Latvian sosialidemokratia on myös alkanut esiintyä Latvian seimissä olevien «vasemmistolaisten» edustajien «suojelijana» ja ohimennen «oikaista» muutamia vasemmistolaisen työläis- ja talonpoikaisryhmän opportunistisia virheitä. Vallankumouksellisen työläistalonpoikaisryhmän jäsenen Bergin Vindaussa suoritetun vangitsemisen yhteydessä ryhmä nosti kysymyksen seimin erikoisistunnon kokoonkutsumisesta vastalauseen esittämistä var-

ten jne. Tämän johdosta Sosialidemokrat kirjoitti, että sosdem. ryhmä ei kieltäydy antamasta allekirjoitustaan seimin ylimääräisen kokouksen koollekutsumista varten, «jos sen puoleen käännytään», kuitenkaan se ei ole suostuvainen rajottumaan vain yksin Vindaun tapauksiin (s.o. Bergin vangitsemiseen), vaan asettaa päiväjärjestykseen «kaikki viimeaikoina tapahtuneet pahoinpitelyt ja kysymyksen hallituksen työväenluokkaa vastaan suuntaamasta politiikasta (sairaskassojen hävittäminen, kysymys työttömyydestä jne).» Sosialidemokrat arvostelee edelleen työläis-talonpoikaisryhmän «harhaa» sen suhteen, että muka nykyinen seima voisi kutsua poliisin ja ohranan järjestykseen. Tämän vuoksi ei sosdem. ryhmä halua kylvää joukkoihin harhoja seimasta, ja siksi se itse ei voi ottaa alotetta istunnon koolle kutsumisesta. «Työväenluokan» — opettaa Sosialidemokrat — on tällä hetkellä välttämättä tiedettävä jotakin muutakin, juuri se, että parlamentin ulkopuolinen aktiivisuus on välttämätön»... Täytyy tunnustaa, että Latvian seimin työläis-talonpoikaisryhmä ei riittävästi kyennyt kehittämään parlamentin ulkopuolista aktiivisuutta. Sosialidemokraateilla oli perusteet pilkata sitä.

Saksan tapausten yhteydessä Latvian ja Liettuan sosialidemokraatit, jotka vielä joku aika sitten turvautuivat hyvin vähän vasemmistolaisiin fraaseihin, arvostelevat ankarasti Saksan sosialidemokratiaa, joka heidän sanojensa mukaan antautui fasismin edessä. Latvian ja Liettuan sosialidemokraatit puhuvat myös vallankumouksellisen taistelun ja proletariaatin diktatuurin välttämättömyydestä.

Näiden «vasemmistolaisten» fraasien paljastaminen, kuten jo sanoin, on ollut täysin riittämätöntä, ja se auttaa sosialidemokratiaa ei ainoastaan pidättämään monia vasemmistuvia työläisiä riveissään, vaan myös kylvämään osaan tovereistamme harhoja muka sosialidemokratian vasemmistumisesta. Tätä on nähtävissä ei ainoastaan Latviassa, vaan myös osaksi Puolassa, esim. Belostokissa viimeisen lakon aikana. PSP:n vasemmistolaisten puheiden paljastaminen oli siellä täysin riittämätöntä. Kuinka vaarallista tämä on, osoittaa se selvä opportunistinen ja antautumisplatformu, jonka täällä siteerasivat puolalaiset toverit.

Baltian maissa on sosialidemokratian onnistunut vasemmistolaisten fraasien avulla pidättää vaikutuksensa alla verrattain suuria työläisjoukkoja. Esim. Latvian sosialidemokraatit kokosivat vappuna mielenosoitukseensa yli 12 tuh. työläistä, mutta meidän yrityksemme mielenosoituksen järjestämiseksi onnistui poliisin estää. Huonointa tässä oli se, että muutamat toverimme lensivät Latviassa vappuna sosdemien hännässä. Puolueen johto on sen kyllä arvostellut.

Tov. Bronkovski sanoi oikein, että sosialidemokratia säilyttää vaikutustaan Puolassa pääasiassa: 1) kansallisuuskysymyksellä, jolla on Puolassa syvät historialliset traditiot; 2) pikkuporvarillisella vaikutuksella; 3) sosialidemokratian legaalisella monopoliasemalla; 4) sosialidemokraattien «vasemmistolaisilla» manöövereillä.

Nämä ovat pääsyyt sosialidemokratian vaikutukseen Baltianmaissa.

Esiintymiseni yhteydessä haluan erikoisesti pysähtyä kansallisuuskysymykseen, joka näyttelee suurta osaa ei ainoastaan Puolassa, vaan myös kaikissa muissakin Baltian maissa. Puolueemme kauttaaltaan aliarvioivat kansallisuuskysymystä. XI edustajakokous kiinnitti kaikkien KI:n osastojen huomiota tähän kysymykseen. XI täysi-istunnon jälkeen olemme tässä kysymyksessä päässeet hyvin vähän eteenpäin. Jos ei lasketa muu-

tamia tov. Kuusisen esiintymisiä ja kirjoituksia ja muutamia Puolan kommunistisen puolueen töitä tästä kysymyksestä, niin paljon muuta ei ole siihen nähden tehty. Puolan kommunistinen puolue, niinkuin tov. Lenski alleviivasi, ei kuitenkaan ole vielä teoissa saavuttanut todellista käännettä kansallisen vapaustaistelun alalla. Muissa Baltian maiden osastoissa, tätä kysymystä ei ole vielä oikeastaan nostettu esille. Kuitenkin Neuvostoliittoa vastaan suunnatun intervention valmisteluissa on kansallisuuskysymyksellä erikoisen tärkeä merkitys. Kaikkialla lietsotaan kansallista shovinismia. Tämän yhteydessä täytyy muistaa, että Liettuassa on liettualais-puolalainen riita Memelin kysymyksestä. Latviassa — Latgallia, joka käsittää 1/3 koko Latvian alueesta, Virossa Petserin maakunta, Suomessa — ruotsalaiset. Tämä kaikki edustaa valtavaa työkenttää bolshevistista kansallista vapaustaistelua varten, mutta monilla paikoilla sitä ei vielä ole ollenkaan alotettu. Ikävä kyllä, ajan puutteen vuoksi en voi perusteellisemmin pysähtyä tähän puolueillemme erittäin tärkeään kysymykseen.

Siihen, mitä tov. Bronkovski puhui sosialidekmokratian vaikutuksen syistä, haluan lisätä yhden seikan, jolla mielestäni on ensiluokkaisen tärkeä merkitys; se on subjektiivinen tekijä: taitamattomuus paljastaa sosialidemokratia järjestelmällisesti, konkreettisesta todellisuudesta otetuilla esimerkeillä, taitamattomuus yhteisrintaman soveltamiseen alhaalta (Puolassa tässä suhteessa on jo huomattavia saavutuksia; muissa maissa paljon vähemmän tai ei ollenkaan), taitamattomuus käydä taistelua jokapäiväisten tarpeiden pohjalla, joka helpottaa sosialidemokratiaa pidättämään joukkojen kasvavaa tyytymättömyyttä. Puolueistamme on Puolan puolueella tähän nähden suurimpia saavutuksia. Lopuksi täytyy alleviivata Baltian maiden järjestöjemme vielä huomattavaa joukoista irrallaan oloa ja käytännön opportunismia.

Puolueemme hyväksyvät hyviä päätöslauselmia, mutta niitä ei kuitenkaan vielä osata toteuttaa käytännössä. Ei ole asetettu kontrollia päätösten toteuttamisesta. Ei ole asetettu piirikomiteoiden ja muiden elimien ohjausta siten kuin pitäisi. Ilman sitä eivät maanalaiset puolueemme, puoluejohtojen ollessa verraten heikot, paikkakunnilla pääse eteenpäin.

Käytännön opportunismi on erikoisen voimakasta paikallisissa puoluejärjestöissä ja niiden johdoissa. Osastoissamme näemme niiden riittämättömän yhteyden työläis- ja talonpoikaisjoukkoihin, kauttaaltaan tietämättömyyden heidän tarpeistaan, lehdistö ja agitatio on yleistä, puuttuen siitä konkreettiset tosiasiat. Lopuksi näemme passiivisuuden ilmenemistä, joka johtuu joukkojen vasemmistumisen ja aktiivisuuden kasvun aliarvioinnista sekä epäuskosta laajan joukkotaistelun kehittämismahdollisuuksiin tällä hetkellä, jne. Paikkakunnilla työskentelevät puoluekaaterit ovat vähälukuisia ja heikkoja. Vasta viime aikoina ovat puolueemme kiinnittäneet vakavampaa huomiota kaaterien valmistukseen ja rohkeammin vetäneet esiin uusia puoluetyöntekijöitä. Tässä ovat suurta osaa näytelleet kaikissa Baltian maissa, erikoisesti Puolassa, käytetyt puolueneuvottelut ja puoluekonferenssit. Hyvin valmistetut solusihteerien ja puolueaktiivin neuvottelut voivat maanalaisissa oloissa antaa hyvin paljon. Onnistuneesti käytetään myös puolueettomien työläisten ja talonpoikien neuvottelukokouksia.

Soluista. Solut, se on yleisenä sääntönä, työskentelevät hyvin heikosti. Maaseutusolut työskentelevät melkein kaikkialla aivan huonosti. Kui-

tenkin on muutamia, joskin harvoja poikkeuksia.

Edelleen täytyy voimakkaasti alleviivata työn aliarviointia reformistisissa ammattiliitoissa ja heikkoa, vieläpä usein opportunististakin työtä vasemmistolaisissa ammattiliitoissa, (joita on julkisia ja maanalaisia) kaikissa Baltian maissa. Se, mitä täällä on puhuttu ammattiliittojen työstä muissa maissa, koskee meidänkin maitamme. Ei ainoastaan Puolassa, vaan myös fasistisen Liettuan oloissa ei ole täysin poistettu mahdollisuus reformististen ammattiliittojen yksityisten osastojen valtaamiseen. Tällaisia esimerkkejä onkin. Toinen kysymys: nämä ammattiliitot lakkautetaan pian, täytyy oppia säilyttämään niiden perusydin lakkauttamisen jälkeenkin, se on meillä onnistunut vain hyvin heikossa määrässä. Täytyy myös huomauttaa muutamien puolueittemme riittämättömästä taistelusta vasemmistolaisten ammattiliittojen julkisen olemassaolon puolesta ja riittämättömästä julkisten mahdollisuuksien käyttämisestä eri muotoisten työläisten ja talonpoikien joukkojärjestömuotojen perustamiseksi, riittävän alotekyvyn ja joustavuuden puuttuminen tässä suhteessa. Eräissä tovereissamme on myös julkisen joukkotyön pelkoa, pitäen sitä kaikista vaarallisimpana. Tällaisia opportunistisia käsityksiä vastaan täytyy välttämättä käydä mitä päättävintä taistelua.

Työstä maaseudulla. Minusta tuntuu, että tähän kysymykseen kiinnitetään riittämätön huomio. XI täysiistunto kiinnitti siihen paljon suurempaa huomiota. Maatalouspulan kärjistyminen ja laajojen talonpoikaisjoukkojen tyytymättömyyden kasvu toiselta puolen ja lisääntynyt intervention valmistelu Neuvostoliittoa vastaan toiselta puolen velvoittaa meitä yhä enemmän kiinnittämään huomiota työhön maaseudulla. Onko meillä eteenpäinmenoa tässä suhteessa? Puolaa ja osaksi Tshekkoslovakiaa (Ukrainan Karpaatit) lukuunottamatta ei missään voida puhua enemmän tai vähemmän vakavista saavutuksista työssämme maaseudulla. Tässä täysi-istunnossa jaettu ainehisto puhuu parhaiten tästä.

Baltian maissa alkaa työ maaseudulla vasta lähteä liikkeelle kuolleesta pisteestään. Teorioiden ja päätöslauselmien alalta alkavat puolueemme jo siirtyä käytännölliseen työhön. Siellä, missä tähän suuntaan on otettu konkreettisia askeleita, on saatu verraten hyviä tuloksia. Tästä puhuvat esimerkit Pohjois-Suomesta, Liettuasta ja Latviasta.

Millä tavoin on parhainta lähestyä maatyöläisiä ja talonpoikia siellä, missä työmme vielä on huonoa? Maatyöläisten ja talonpoikien neuvottelujen, avulla, jotka antavat kaikista parhaimmat tulokset.

Talonpojat ja maatyöläiset ottavat erittäin hyvin vastaan toveriemme puheet. Kuitenkin talonpoikaiston järjestämisessä taisteluun sen jokapäiväisten tarpeiden puolesta ei Pohjois-Suomea lukuunottamatta Baltian maissa ole saavutettu tuloksia. Seuraavana askeleena täytyy osastoillamme maaseudulla olla maatyöläisten ja talonpoikain järjestäminen taisteluun heidän jokapäiväisten tarpeittensa puolesta ja taistelun johtaminen.

Baltian maiden kommunististen puolueiden edessäolevat perustehtävät ovat:

1. Kiinteämpi yhteys joukkoihin. mitä suurin huomio taisteluun työläisten ja talonpoikien jokapäiväisten tarpeiden pohjalla.

2. Taistelu sosialidemokratiaa, työväenluokan sisässä olevaa päävihollista vastaan; yhteisrintamataktiikan aikaansaaminen alhaalta työtätekevien jokapäiväisistä tarpeista lähtevän taistelun pohjalla ja myös kasvavaa taantumusta vastaan; kaikinpuolinen

työn parantaminen ammattiliitoissa ja taistelu reformistisissa ammattiliitoissa suoritettavan työn halveksumista vastaan. Ilman käännettä tässä työssä ei ole mahdollista työväenluokan enemmistön valtaaminen.

3. Erikoinen huomio on kiinnitettävä puoluekaaderien valmistamiseen ja ensi kädessä piirikomiteoiden lujittamiseen. Solujen työn lujittaminen ja siinä ensi kädessä suurten ja tärkeimpien työpaikkasolujen sekä maaseutusolujen työn parantaminen.

4. Työn parantaminen maaseudulla, erikoisesti maatyöläisten keskuudessa, missä meillä Puolaa lukuunottamatta ei vielä ole minkäänlaista eteenpäinmenoa ja silläkin otetaan vasta ensimmäisiä askeleita.

5. Kiinnitettävä enemmän huomiota kansallisuuskysymykseen ja työhön kansallisen vähemmistön keskuudessa, parannettava taistelua natsionalismia vastaan.

6. Parannettava taistelua provokatiota vastaan, parannettava varokeinoja.

7. Taisteltava oikeistolaisia virheitä, käytännön opportunismia ja «vasemmistolaista» lahkolaisuutta vastaan.

Työnantajien, sosialifasistien ja fasistien taktiikasta ja manöövereistä proletariaatin lakkoliikkeessä.

LAKKOLIIKKEEN nouseva aalto kapitalistisissa maissa pääoman hyökkäystä vastaan yhdeltä puolen ja kommunistipuolueiden ja vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen vahvistunut johto tässä liikkeessä toiselta puolen pakoittavat porvaristoa ja sen agentteja yhä aktiivisempaan toimintaan ja käyttämään yhä kierompia manöövereja lakkojen estämiseksi ja murtamiseksi.

Tämä työnantajien, valtiokoneiston, sosialifasistien ja fasistien vihollisrintama saattaa proletariaatin taloudellisen ja poliittisen taistelun äärimmäisen vaikeaan asemaan. Ja mitä aktiivisempi proletariaatti esiintymisissään on, mitä voimakkaampi on kommunististen puolueiden ja vallankumouksellisten ammatillisten järjestöjen vaikutus ja johto, sitä kierompien manöövereien avulla yrittää vihollinen sitä kahlehtia.

TYÖNANTAJIEN TAKTIIKKA JA MANÖÖVERIT

Työnantajien taktiikalle on tunnusomaista manööverien suuri kirjavuus konkreettisten paikallisten olosuhteiden ja luokkavoimien ryhmityksen mukaan. Heillä ei missään maassa ole pysyvää järjestelmää; samankin lakon aikana he usein muuttavat taktiikkansa mukautumalla joustavasti taistelun kuluessa muuttuviin olosuhteisiin. Tämän joustavuuden ja manöövereien seuraaminen, niiden murtaminen ajoissa suoritetuilla vastatoimenpiteillä on tärkein tehtävä, jonka menestyksellinen ratkaisu suuressa määrin lisää proletariaatin voiton mahdollisuuksia ankarassa taistelussaan.

Työnantajat tarttuvat kaikkiin mahdollisiin menettelytapoihin lakkojen estämiseksi, terrorista ja urkinnasta alkaen aina yhteistyöhön

porvariston ja proletariaatin välillä. Erikoisen luonteenomaisia ovat työnantajien manööverit palkanalennuksien alalla.

1931 vuonna oli työnantajien mieluisin taktiikka palottainen palkanalennus, s.o. 3—4 prosentin alennus, joka ei yhdellä iskulla aiheuttanut suuria muutoksia työläisen taloudessa, mutta jonka lopputuloksena, kun sitä oli 5—6 kertaan toistettu, oli erittäin tuntuva palkanalennus. Reformistit käyttivät tätä tilaisuutta siten, että he selittivät työläisille olevan kannattamatonta ryhtyä lakkoon niin pienen palkanalennuksen takia, ja seurauksena oli, että työläiset vasta liian myöhään pääsivät selville tämän manööverin koko vaarallisuudesta ja välttämättömyydestä ryhtyä heti vastarintaan pienintäkin palkanalennusyritystä vastaan.

Myöhemmin työnantajat muuttivat, luopumatta kuitenkaan mainitusta menettelytavasta, hyökkäyksensä kohdetta siten, että he siirtyivät tariffipalkkojen alentamisesta premia-järjestelmän, suoritusnormien, loma-ajan, työväensuojelusmääräyksien jne. huonontamiseen pidättääkseen työläiset siten lakosta. Tänään he käyvät hyökkäystä koko palkkarintamalla, niin tariffipalkkoja kuin ylitariffipalkkoja vastaan, toivoen löytävänsä ulospääsyn talouspulasta työväenluokan kustannuksella.

Samanaikaisesti työnantajat esiintyvät kaikin keinoin inflation puolesta, jonka avulla realipalkkaa alennetaan peitetyssä muodossa, mikä kiihoittaa työläisiä vähemmän kuin avoin ja suoranainen palkanalennus.

Työläisten yhteisrintaman murtamiseksi he käyttävät nyt varsinkin osittaishyökkäyksien menettelytapaa, s.o. hyökkäyksiä yksityisissä työpaikoissa, kuten esim. Lodsin kutoma-alueella tai työpaikan eri osastoissa, kuten Tshekko-Slovakiassa, Tirnaussa olevissa Kobur-tehtaissa tai Ranskassa Renaultin autotehtaissa, jossa tämä järjestelmä on voimakkaimmin kehittynyt. Renault alotti hyökkäyksen palkkoja vastaan marraskuussa 1931 pienessä 150-miehen viilaamossa ja kehitti sitten hyökkäyksiään yksinomaan pienimmissä osastoissa. Vasta sitten kun hänen kahden kuukauden taistelun jälkeen oli onnistunut ajaa läpi palkanalennus useimmissa pienissä osastoissa, hän ryhtyi hyökkäykseen suurissa osastoissa. Estääkseen liikkeen laajenemisen toisille osastoille, Renault eristi järjestelmällisesti osastot toisistaan, tässä hän ei kaihtanut lakossa olevien osastojen ympäröimistä piikkilanka-aidalla, ovien sulkemista ja rautaisilla ketjuilla barrikoitujen maanalaisten käytävien rakentamista. Tunnusomaista on, että samanlaista osastojen eristämisjärjestelmää lakon estämiseksi käyttivät aikoinaan venäläiset tehtailijat, kuten esim. Prohorovit *Trehgornaja Manufakturassa* (kutomatehdas) Moskovassa imperialistisen sodan aikana. Jos Renaultin jossakin osastossa puhkesi lakko, eristettiin kysymyksessäoleva osasto heti (ja usein myöskin ennen lakkoa, sen estämiseksi).

Työläiset asettivat tätä työnantajataktiikkaa vastaan vaatimusten asettamisen eri osastoja varten ja nopean kiivaan puolustuksen, pääasiassa lentävän lakon muodossa työpaikassa kokouksineen, mikä ei heitä kuitenkaan estänyt asettamasta kaikille yhteistä tunnusta, kuten vaatimusta työehtosopimuksesta, jonka oli turvattava tähänastisen palkkatason pysyttäminen. *Tällaista hyökkäysjärjestelmää vastaan ovat osittaistaistelut varmin taistelukeino ja niiden aliarvioiminen eräiden toverien taholta johtaa työläiset usein*

tappioon mahdollisen voiton asemasta.

Toinen työnantajien manööveri, jonka tarkoituksena myöskin on yhteisrintaman murtaminen, on eräiden ryhmien palkanalennus korottamalla samanaikaisesti palkkaa toisille. Niinpä Ranskassa Stacklerin kutomatehtaassa Sedanissa, kun työläisten tyytymättömyys kasvoi, työnantaja, joka oli alentanut apretuuriosaston työläisten palkkoja, korotti samanaikaisesti kutojattarien palkkoja 2 frangilla päivässä ja kääri-jäin 0,15 frangilla tunnissa. Saman tarkoituksen työnantajat yrittävät saavuttaa palkkojen poliittisella erilaistuttamisella, maksamalla eri poliittisille ryhmille, kuten esim. sosialidemokraateille, kansallissosialisteille tai eräille toisille korkeampia palkkoja muiden työläisryhmien palkkoihin verrattuna. Useinkaan työnantajat eivät ala palkkahyökkäystään suurissa teollisuuskeskuksissa, vaan maaseudulla, jossa he toivovat kohtaavansa heikompaa vastarintaa työläisten taholta, saavuttaakseen sitten jälkeenpäin tarkoituksensa koko maan mittakaavassa. Tämä pyrkimys on nyt erikoisen tunnusomainen Saksassa.

Hyvin tunnusomainen ja viime aikoina levinnyt työnantajien manööveri on liioitellun palkanalennusvaatimuksen esittäminen useinkin yhteisymmärryksessä sosialifasistien kanssa, joille tässä yleensä avautuu laaja manöveerausala. Työnantajat laskevat, että antaessaan neuvotteluissa perään, he tällä tavalla varmemmin ajavat läpi tosiasiassa tarkoitetun palkanalennuksen ja samalla rauhoittavat työläisiä, joissa herää harhaluulo saavutetuista osittaisvoitosta. Ford Yhdysvalloissa ei häpeä, voidakseen huomaamatta toteuttaa palkanalennuksen, erottaa vanhempia työläisiä, ottaakseen heidät sitten alemmalla palkalla jälleen työhön. Niinpä Ford vuonna 1928, kun tehtaat keskeytyksen jälkeen jälleen aloittivat toimintansa, otti vanhat työläiset työhön 5 dollarin päiväpalkalla aikaisemman 8—10 dollarin asemasta. Tällä tavalla herätetään mielikuva niinkuin ei mitään palkanalennusta olisikaan toimeenpantu; vanhat työläiset yksinkertaisesti eroitettiin ja uudet, jollaisina vanhat jälleen työhön otettiin, saivat vastaavan palkan.

Kuvaavaa on työnantajien manööveeraaminen työehtosopimuksilla. Ennen pulaa, kun sopimukset olivat pitkäaikaisia, työnantajat huolehtivat huolellisesti siitä, että niiden päättymisaika tärkeimmillä teollisuusaloilla, kuten kaivos- ja metalliteollisuudessa, ei sattunut samaan aikaan; mutta jos se sattui samaan aikaan, silloin pidennettiin varmasti toinen näistä työehtosopimuksista, jotta ei kahdella suurella teollisuusalalla olisi yhtäaikaa tarvinnut taistella. Korkeiden konjunktuurien vallitessa työnantajat yleensä pitivät kiinni pitkäaikaisista sopimuksista, koska siten määrättyä aikaa varten vakiinnutettiin määrätty palkkataso, samalla kun reaalipalkkaa työtehoa kiristämällä alennettiin ja työnantajat tällä tavalla kykenivät menestyksellä säilyttämään kilpailukykyisyytensä markkinoilla.

(Jatk.)

SKP:n KK:n täysi-istunnon päätös työstä ideologisella rintamalla.

Julkaisemme seuraavassa Suomen kommunistisen puolueen KK:n viime kesänä pidetyn täysi-istunnon päätöksen työstä ideologisella rintamalla. Neuvostoliitossakin asuville suomalaisille kommunisteille ja vallankumouksellisille työläisille on mielenkiintoista ja tarpeellista tutustua siihen. Erityisesti yhä kireämmäksi käyvä luokkataistelutilanne Suomessa ja siltä pohjalta kehittymässä käyvä työläisten ja köyhäin talonpoikain nousu tekee Suomen proletaarisen vallankumouksen kysymykset tärkeiksi päivän kysymyksiksi, jotka vaativat ja joihin etsitään selvitystä. Nyt julkaistavassa päätöksessä on lyhyesti määritelty näiden kysymysten käsittelyn suunta, niin että niitä, tukittaessa ja selvitettäessä, voitaisiin todella saada mahdollisimman oikea marxilais-leniniläisen teorian valaisema käsitys. Sentähden on päätökseen tutustuminen erityisen tärkeä niille kouluille ja oppilaitoksille, joissa luokkataistelujen historian yhteydessä käsitellään myöskin Suomen proletariaatin luokkataistelun kysymyksiä. Päätös on myös hyvänä ohjeena valmistettaessa edessä olevaa Suomen työväen vallankumouksen viisitoistavuotiskamppailua.

1) SKP:n työssä ideologisella rintamalla on esiintynyt monia puutteita ja heikkouksia. Varsin heikosti on huolehdittu marxilais-leniniläisen kirjallisuuden kustantamisesta suomenkielelle ja sen toimittamisesta puolueen elimille ja järjestöille jäsenten ja kaaderien kasvattamisen avuksi. Puolueen ohjelmaa, sen toiminnan linjaa ja päätöksiä ei ole riittävästi perusteltu teoreettisilla tutkielmilla Suomen taloudesta ja politiikasta. Taistelua vihollisideologioita, niin hyvin sosdemien teorioita kuin vasemmistolaisessa työväenliikkeessä ja omissa riveissä esiintyneitä virheellisiä teorioita vastaan, ei ole käyty jatkuvasti eikä se ole aina ollut tarpeeksi päättävää ja konkreettista. Erityisesti ovat sillä alalla tehdyt laiminlyönnit tuntuneet n.s. historian rintaman hoitamisessa ja johtamisessa. Sen tähden merkitsi toveri Stalinin kirje aikakauslehti *Proletarskaja revolutsijan* toimitukselle *Muutamista bolshevismin historian kysymyksistä* myöskin puolueellemme hyvin vakavaa muistutusta ja velvoitusta työn parantamiseen ideologisella rintamalla kokolaajuudessaan ja erityisesti sen viimeksi mainitulla osalla.

2) SKP:ssä ei kyllä ole avoimesti esiintynyt vanhan sosialidemokraattisen puolueen minkään ryhmän ihannoimista "melkein" bolshevistisena. Jo perustavassa kokouksessaan, erikoisesti toveri O. V. Kuusisen itsekritiikissä, leimattiin kerta kaikkiaan vanhan sosdem. puolueen keskustalaisen, n.k. siltasaarelaisen ryhmän kanta epämarxilaiseksi, joksi se oli paljastunut sen ohjelman ja taktiikan vararikossa v:n 1918 tappiolla päättyneessä vallankumouksessa. Mutta vaikka tätä itsearvostelua vastaan ei olekaan esiintynyt vastaväitteitä puolueen sisällä, on kuitenkin syytä muistuttaa, että on tarkoin varottava oikeisto-opportunistista vanhan kaunistelua, samoin kuin myös "vasemmistolaista" omahyväisyyttä, esim. työväessä ilmenneen vaistovarais-vallankumoukselli-

sen taistelutahdon ja toiminnan tulkitsemista jo oikeaksi bolshevismiksi, millaiset käsitykset hidastuttavat itsearvostelua ja bolshevisoitumista. Puolueemme jäsenten ja toimitsijain verraten alhainen teoreettinen taso ja vielä selvittämättä olevien monien vanhan työväenliikkeen kysymysten monimutkaisuus aiheuttavat sen, että horjahdusten mahdollisuus puolueessamme tässä ei suinkaan ole pienempi kuin KI:n muissa puolueissa.

3) Niin puolueemme omien rivien bolshevisoimisessa kuin myöskin työssä suurten joukkojen aktivisoimiseksi ja vallankumouksellisen tietoisuuden kasvattamiseksi on tärkeätä pyrkiä käyttämään hyväksemme myöskin Suomen vanhan työväenliikkeen kokemuksia ja opetuksia. Siinä mielessä on päättävästi vastustettava sosialifasistien yrityksiä esiintyä vanhan työväenliikkeen parhaiden taraditioiden perillisenä ja muka niiden jatkajana. Tällöin on tarkasti pidettävä huolta siitä, ettei Suomen proletariaatin kunniakkaita taistelumuistoja käytetä vanhan sosdem. puolueen virheiden apologiaan, puolusteluun, mikä menettely olisi, omiaan elättämään eräissä luokkatietoisissakin työläisissä esiintyvää pyrkimystä ihannoida ja kaivata vanhaa sosdem. puoluetta nykyisen sosialifasistisen puolueen vastakohtana. Sellaista mielialaa käyttää sosdem. "vasemmisto" (vällärilälset y.m.) tietoisesti hyväkseen pidättääkseen näitä työläisiä kehittymästä bolshevismiin. Kun Suomessa ei ollut marxilaisen vallankumouksellisen teorian ohjaamaa puoluetta tai sitä vastaavaa ryhmää, joka olisi kussakin luokkataistelutilanteessa esittänyt marxilaisen kannan asiasta, niin on sitäkin tärkeämpää nyt koko vanhan työväenliikkeen yksityiskohtainen uudelleen arviointi. Taistelua edelläesitettyjä vääriä katsomuksia ja vaaroja vastaan ei voida menestyksellä käydä ilman, että Suomen työväen luokkataistelun pääetapit marxilaisesti valaistuina saatetaan työväenluokan tietoon. Vasta sen kautta voivat taistelujen antamat kokemukset ja opetukset tulla oikealla ja täysin tehokkaalla tavalla käytetyksi nykypäiväisen taistelun hyväksi.

4) Mikäli vanhaa työväenliikettä on tähän saakka kirjoituksissa ja tutkielmissa käsitelty, on se pääasiassa rajoittunut kysymyksen asetteluun tai aineiston keräykseen. Eräissä niistä (Kuusisen, Mannerin, Sirolan y.m. kirjoituksissa) on kyllä esitetty sen arvosteluakin, mutta se ei ole ollut vielä riittävän yksityiskohtaista ja tyhjentävää. Niinpä on aivan riittämättömästi selvitetty ja tehty tunnetuksi vuosien 1905—07 vallankumoustapauksia ja Suomen työväenluokan kokemuksia niissä. Kokonaan tutkimatta on parlamenttaarisen rämettymisen kausi vv. 1907—1917. Aivan puutteellinen on ollut vanhan sosdem. puolueen imperialistiseen sotaan suhtautumisen käsittely ja arvostelu.

5) Vuosien 1917—18 vallankumoustapauksista on jo olemassa yksityiskohtaisempiakin arvioita, mutta monet siihen välittömästi liittyvät kysymykset kaipaavat syvempää tutkimista ja selvittämistä ennen kuin niistä saatavissa oleva hyöty voidaan kokonaan käyttää tämän päivän ja tulevien taistelujen hyväksi. Ei ole esim. juuri ollenkaan selvitetty v:n 1917 kesän tapauksia, enempää kuin porvarillisdemokraattisen, kansallisen vallankumouksen kasvamista proletaariseksi vallankumoukseksi, yhdeksi renkaaksi kansainvälisen vallankumouksen ketjussa. Monia pääpiirteissään jo oikein selvitettyjä kysymyksiä (kommunistisen puolueen johto vallankumouksen voiton ehtona, kapinan taito, kansalaisso-

dan päättävän johtamisen välttämättömyys, proletariaatin diktatuurin valtion elinten muodot, niiden kasvaminen ja kehittyminen, kysymys vallankumouksen liikkeellepanevista voimista, proletariaatin liittolaisista, talonpoikais- ja kansallisuuskysymysten merkitys eri etapeilla jne.) ei ole silloisten kokemusten valossa tehty riittävästi tunnetuksi eikä sovellutettu puolueen jokapäiväiseen luokkataisteluun.

6) Riittämättömältä näiden asiain selvittämisestä ja tutkimustyön puutteellisesta johtamisesta johtuu, että esim. eri kouluissa Neuvostoliitossa esitetään Suomen vanhan työväenliikkeen, erikoisesti vv. 1905 ja 1918 vallankumouksenkin kysymyksissä osittain eroavia arvioita. On myös ilmestynyt kirjoja ja kirjoituksia (esim. E. Haapalaisen ja J. Puron kirjat, Kommunistin, Vapauden ja Punaisen Karjalan artikkelit Suomen vallankumouksen kysymyksistä y.m.), joiden poliittisessa asenteessa on esiintynyt epätarkkuuksia ja virheellisyyksiä, mihin puolueen johto ei ole usein ollenkaan reageerannut. Puolueen vastuunalaisten työntekijäin, jopa puoluejohdon jäsentenkin kesken on esiintynyt tärkeissä työväenliikkeen historian kysymyksissä erimielisyyksiä, ilman että puolue olisi asianomaisella tavalla määritellyt niihin nähden kantansa (Rahja—Sirola, Taimi—Evä, Taimi—Sirola väittelyt ym.). Tämä on luonnollisesti ollut vain omiaan lisäämään epäselvyyttä näissä kysymyksissä.

7) Tämän tähden päättää KK:n täysi-istunto:

1. Että työssä ideologisella rintamalla on kiireellisesti korjattava siinä ilmenneet puutteellisuudet ja virheet ja sen johtamiseen pantava vakava huomio. Suomen proletariaatin luokkataistelun eri etappien tutkiminen ja selvittäminen marxismin-leninismin pohjalla kuin myös SKP:n toiminnan ja kehityksen valaiseminen sen omien ja Kominternin päätösten valossa on saatava tarmokkaaseen käyntiin.

2. Asian tärkeyttä ja tämänpäiväin taistelujen tarpeita silmälläpitäen olisi tutkimustyössä kiinnitettävä huomiota m.m. seuraavanlaisten kysymysten selvittämiseen:

a) *Kommunistisen puolueen merkitys.* Tutkittava ja annettava marxilainen arvio siitä, miten Suomen vanha sosdem. puolue syntyi ja kehittyi ja millainen oli sen ohjelma ja ideologia ja miten se konkreettisissa taistelutilanteissa ja yleensä täytti tehtävänsä proletariaatin järjestäjänä, luokkatietoisuuden kohottajana ja taistelujen johtajana. Tällöin on entistä tarkemmin arvioitava sen eri virtausten yleinen linja valaisten sitä, miksi ei tämä jakamaton puolue enempää kuin sen "siltasaarelainen" (kautskylais-keskustalainen) sivustakaan kyennyt oikealla tavalla käymään luokkataistelua eikä varsinkaan oikein johtamaan vallankumousta v. 1918. Täytyi syntyä uusi puolue, SKP, Kominternin osasto, jonka on voitettava itsessään kaikki sosdem. perut ja bolshevisoituneena, taistellen ankarasti oikeistolaista ja "vasemmistolaista" vinopyrintöä sekä sopuilua vastaan, käytävä voittoisa taistelu sosialifasisteja ja niihin liittyneitä renegaatteja vastaan työväenluokan enemmistön voittamiseksi, voidakseen johtaa Suomen proletariaatin täyttämään historiallisen tehtävänsä edessä olevissa suurissa taisteluissa. Erityistä huomiota pitää kiinnittää tällöin taisteluun vaistovaraisuuden palvontaa vastaan, esiintyköön tämä sitten oikeisto-opportunistisena oman toimettomuuden ja saamattomuuden puolusteluna sellaisilla väitteillä, että "joukkoja ei saa liikkeelle" (erinäisten

alempien puolue-elimien arviot) tai "vasemmistolaisena" työväen omaalotteisen taisteluvalmiuden liioittelemisena (esim. tov. H. Malmin artikkelit Vapaudessa). Kytkien Suomen vanhan työväenliikkeen kokemuksiin ja vedoten Leninin puolueen ja KI:n muiden veljespuolueiden esimerkkeihin ja SKP:n omiin kokemuksiin, on selvitettävä bolshevistisen puolueen oikeata joukkoihin suhtautumista.

b) *Suomen vallankumouksen luonne.* On tutkittava, miten marxilaisleniniläisen puolueen olisi ollut asetettava proletariaatin tehtävät demokraattis-kansallisessa vallankumouksessa v. 1905—07 ja proletaarisessa vallankumouksessa v. 1917—18 ja erikoisesti, millä tavalla näissä vallankumouksissa olisi ollut asetettava kysymys porvaris-demokraattisen vallankumouksen kasvamisesta proletaariseksi. Tältä pohjalta lähtien, ottaen huomioon Suomen yhteiskuntataloudellisissa ja poliittisissa oloissa tapahtuneet muutokset, on analysoitava tulevan proletaarisen vallankumouksen liikkeellepanevat voimat ja niiden mobilisoiminen tilanteen vallankumoukselliseksi kypsyttämistä ja voittoisan vallanoton toimeenpanoa varten.

c) *Kysymys vallanotosta ja kansalaissodan johtamisesta.* Selvitettävä 1905—06 ja 1917—18 esimerkeillä vanhan sosdem. puolueen epämarxilainen kanta yleensä vallankumoukselliseen vallan valtaamiseen, kapinan taitoon, vallanotosta kieltäytyminen v. 1917, epäröiminen taistelun ratkaisevina alkuaikoina ja virheet ja puutteet sen johtamisessa. Samalla on osotettava kansalaissodan myönteiset kokemukset v. 1918, työläisissä ilmennyt vallankumouksellinen innostus, alote- ja hyökkäyshalu ja järjestämiskyky (Punakaarti, päälliköiden kouluuntuminen taisteluissa), konkreettisesti esittäen puutteellisuudet ja virheet, niin poliittiselta kuin sotataidon kannalta, niin johdon kuin joukkojenkin, silmällä pitäen tulevia taisteluita. Erikoisesti on tarpeen selvittää vallankumouksellisen luokkakurin merkitys ja kokemukset siitä, ettei ollut sellaista keskitettyä ja oikein poliittisesti ohjattua erikoista elintä taistelua varten vastavallankumouksellisia vastaan kuin Neuvostoliiton Tsheka-GPU.

d) *Kysymys valtiosta, porvarillisesta demokratiasta ja proletariaatin diktatuurista.* Syvennettävä tutkimus- ja selvitystyötä siitä, mitä Suomen vallankumoukselle v. 1918 merkitsi, ettei sen ohjelmassa työväenluokan johtavan puolueen epämarxilaisuuden tähden asetettu proletariaatin diktatuurin kysymystä, vaan esiinnyttiin demokraattisella ohjelmalla. Samalla on osoitettava, kuinka taistelun kuluessa vallankumouksen logiikan voimalla kasvoi todellisen proletaarisen valtion aineksia ja muodostui vallanelimiä, vaikka se kehitys, tietoisen marxilaisen johdon puutteessa, oli hidasta ja vastavallankumouksen verraten nopean voiton takia jäi kesken. Samalla on osotettava sellaisten laajojen joukkojen valitsemien, todella demokraattisten järjestöjen, työväen ja talonpoikain neuvostojen merkitys kuin oli Venäjällä, koko työtätekevän kansan mobilisoimiseksi vallankumoukselliseen taisteluun, vallanottoon ja sen pitämiseen.

e) *Vallankumouksen talouspolitiikka.* On syvennettävä v:n 1918 vallankumouksen talouspolitiikan selvittämistä ankarasti arvostelemalla sen ohjelmattomuutta ja puolinaisuutta, sitä, että ei ollut määriteltyä ohjelmaa suurtilojen ja tukki- y.m. yhtiöiden maiden pakkoluovuttamisesta ja tilattomille ja köyhille talonpojille jakamisesta eikä myös-

kään teollisuuden ja pankkien kansallistuttamisesta eikä päättäväisyyttä niiden haltuun ottamisessa, missä se oli jo täysin mahdollinen ja välttämätön. Mutta samalla on osoitettava, miten Suomen proletariaatti sittenkin kykeni hoitamaan ja järjestämään tuotantoa ja miten se siinä loi uusia muotoja. Tämän avulla on kohotettava työtätekevän kansan itseluottamusta, osottamalla, kuinka paljon paremmin se voikaan tämän tehdä tulevassa vallankumouksessaan, kun sillä on johtajanaan kommunistinen puolue ja käytettävänään omat ja Neuvostoliiton proletariaatin kokemukset. Nykyistä pulan taustaa vastaan ja siitä ulospääsyn mahdollisuuksia selvitettäessä on tämä tärkeätä havainnollisesti osoittaa.

f) *Maa- ja talonpoikaiskysymys.* Edelleen selvitettävä vanhan sosdem. puolueen ja v. 1918 vallankumoushallituksen ohjelmaa ja toimintaa maatalouskysymyksessä. Tarkistettava ja täydennettävä suoritettuja tutkimuksia, oikaisten niissä olevat virheet, niin että käy pätevästi selville Suomen työtätekevän maalaiskansan kerrostumat, toiselta puolen varakkaan talonpojan kehittyminen kapitalistiseksi riistäjäksi ja toiselta köyhän talonpojan proletarisoitumisprosessi, edellytysten kypsyminen köyhien talonpoikain voittamista varten proletariaatin liittolaisiksi vallankumouksessa. Valaisten maakysymyksen ratkaisun kesken jäämistä niin hyvin 1905—06 kuin 1917—18 ja porvarillisten maareformien vararikkoa, niin maalaisliiton kuin nykyisen sosdem. puolueen kavallusta maaseudun työtätekeviä kohtaan, on osotettava kuinka nykyisissä, porvarillisen „torpparivapautuksen" asutustoiminnan, sekä köyhän ja keskitalonpojan yhä tiukemmin pankkipääoman kuristukseen joutumisen johdosta, uusissa oloissa astuu esiin maakysymyksen ratkaisu, proletaarisen vallankumouksen kautta, liitossa köyhemmän talonpoikaiston kanssa, jonka ratkaisun suunta on hahmoitettu SKP:n toimintaohjelmassa.

g) *Kansallisuuskysymys.* Selvitettävä kansallisuuskysymyksen esiintymismuodot ja merkitys Suomessa eri etapeilla: suomalaiskansallinen taistelu ruotsalaista virka- ja rahavaltaa vastaan, taistelu Suomen kansan itsemääräämisoikeuden puolesta tsarismia vastaan. Kriitillisesti osotettava, kuinka vanha sosdem. puolue ei osannut käyttää tässä taistelussa kehittyviä luokkataisteluvoimia, eikä johtaa niitä edistämään vallankumouksellisen taistelun asiaa. Suomen kansallisuuskysymyksen uusimpana vaiheena on selvitettävä aitosuomalaisuuden hyökkäys ruotsalaisten kansallisia oikeuksia ja kansallista olemusta vastaan. Samoin Neuvostoliittoa vastaan harjoitettu kansallinen kiihoitus sodan valmisteluna sitä vastaan.

h) *Parlamenttaarisen rämettymisen aika 1907—1917.* Selvitettävä, kuinka Suomen vanha työväenliike, ensin huomattavalla menestyksellä käytettyään 1905—07 vallankumoustaistelujen avulla avautuneita legaalisia mahdollisuuksia ja demokraattisia oikeuksia, sitten todellisen marxilaisen puolueen puutteessa, ajautui yhä enemmän reformismin tielle. Se ilmeni taloudellisten taistelujen jarruttamisena, parlamenttaarisena rämettymisenä ja maalaiskansan taistelujen kehittämisen laiminlyömisenä. Tätä varten on tutkittava tärkeimmät eduskunnassa esiintyneistä kysymyksistä osottaen, millä tavalla niissä esitettiin työväenluokkalinja ja millä tavalla se olisi pitänyt esittää (siltasaarelaisten ja revisionistien taistelujen arvio ja arvostelu). Tämän kauden arvio on tärkeä siksi, että silloin muok-

kautui se työväenliike, joka sitten imperialistisen sodan aikana esiintyi passiivisena, sosdem. puolueen ja ammattijärjestön kieltäytyessä aktiivisesta luokkataistelusta (lakoista, mielenosoituksista), ja v. 1917—18 joutui valmistumattomana vallankumoustapahtumiin. Näitä kokemuksia on käytettävä sekä propagandistisesti että toiminnallisesti (tehtävät taantumus ja sotadiktatuurin oloissa).

i) *Kansainvälisyys.* Selvitettävä vanhan sosdem. puolueen asema II:ssa Internationalessa, sen kanta ja ryhmät, verrattuina muiden puolueiden vastaaviin virtauksiin, erikoisesti sen Saksasta ja Skandinavianmaista saamat vaikutukset ja mitä Suomen proletariaatille merkitsi se, että sen puolue laiminlöi ne tilaisuudet, jotka yhteistyö bolshevikkien kanssa sille tarjosi, lähemmän aatteellisen ja organisatoorisen yhteyden kehittämiseksi Leninin puolueen kanssa. Tämä opetus on käytettävä puolueen nykyisen kansainvälisen kasvatuksen hyödyksi, niin että jokaiselle puolueen jäsenelle ja tietoiselle raatajalle Suomessa käy selväksi Kominternin ja sen johtavan Leninin puolueen merkitys ja esimerkki.

j) Bolshevistisesti valaistava ja selvitettävä *SKP:n historiaa* ja toimintaa eri etapeissa sen omien ja Kominternin päätösten valossa. Sillä tavalla joudutettava puolueen käänteentekoa todella bolshevistiseen joukkotyöhön ja tehokkaiden joukkotaisteluiden kehittämiseen.

3. Lähempiä ohjeita tutkimustyöstä, esim. siitä, mistä muista kuin edellämainituista kysymyksistä olisi lähimpänä aikana toimitettava marxilais-leniniläinen esitys, samoin eri kysymysten käsittelyjärjestyksestä, antaa UB yhteisymmärryksessä PB:n kanssa.

4. Kaikessa työväenliikkeen ja vallankumouksen historian kysymysten tutkimisessa ja kokemusten esittämisessä on työ järjestettävä siten, että se myös auttaa niiden kysymysten selvittämistä, jotka puolueelle nyt ovat tärkeitä, ja sillä tavalla saadaan Suomen proletariaatin vallankumoukselliset traditiot ja muut taistelukokemukset palvelemaan sen taistelutahdon ja oman voiman tunnon kohottamista ja että ne entisten virheiden selvittämisen kautta auttavat välttämään niitä tulevaisuudessa. On muistettava, että asioiden leniniläinen esittäminen merkitsee sitä, että hylätään jyrkästi kaikenlainen virheiden puolustaminen tai peitteleminen, mutta myöskin vältetään kaikenlaista epähistoriallista huitomista, joka veisi uuteen virheeseen eikä suinkaan auttaisi asian selvittämistä.

5. Tutkimustyön tehostamista varten on puoluejohdon yhteydessä toimiva SVT uudelleen järjestettävä ja asetettava toimintaan, ja on sen UB:n välittömän ohjauksen alaisena järjestettävä yhteistoiminta asianomaisten tutkimus- y.m. laitosten kanssa, niin että yhteistyöllä voitaisiin mahdollisimman pian suorittaa tutkimukset edellämainituista kysymyksistä. Tutkimusten tulokset on artikkeleina, kokoelmateoksina ja erikoistutkielmina toimitettava puoluetyön ja kasvatustyön avuksi.

J. LEHTOSAARI

Pulan vaikutus Suomen köyhän talonpoikaiston asemaan.

SUOMEN kapitalistisen talouden pulan yhä syventyessä käy siihen yhtyvä maatalouspula Suomessakin yhä kireämmäksi. Maan teollisuus ja kauppa ovat sitten vuoden 1928 alentuneet noin puoleen. Porvarilliset ja sosialidemokraattiset lehdet koettavat oikein kansainvälisen maatalouskomissiankin auktoriteetilla uskotella hädässäolevalle talonpoikaistolle, että maataloustuotteiden menekki on niin pieni ja hinnat niin alhaiset sentähden, että muka maataloustuotteiden tuotanto ja tuotantovälineet ovat lisääntyneet nopeammin kuin kuluttava väestö. Toisinaan väittävät ne myös, että Suomen talonpojan hätä johtuu siitä, että ulkomaat eivät voi ostaa suomalaisia teollisuus- eikä maataloustuotteita. Tällaisella uskottelulla koettavat nuo lehdet tietysti peittää ensinnäkin sen tosiasian, että kapitalismi ei Suomessakaan enää kykene kehittämään maan tuotantovoimia siinä määrässä, että ne tarjoisivat riittävän toimeentulon sen väestölle. Toiseksi pyritään sillä peittämään se, että suurten kapitalistien ja pankkien voitonahneus, joka pulan aikana on yhä vain yltynyt, tekee yleisen pulan jatkuvasti kireämmäksi ja kansan hädän suuremmaksi.

Suomen suurkapitalistien ryöstöpolitiikka pulan aikana luonnehditaan SKP:n KK:n viime kesänä pidetyn täysi-istunnon päätöksessä lyhyesti seuraavasti:

"Taistellen voittoetujensa puolesta on Suomen finanssikapitalismi ajanut mitä häikäilemättömimpää anastus- ja ryöstöpolitiikkaa. Yksityiset työnantajat ovat yhteistoiminnassa valtion kanssa kilvan jatkaneet työläisten palkkojen alentamista; korotettujen tullien suojassa on hintakiskonta käynyt yhä pahemmaksi tuotantokustannusten suuresta pienenemisestä huolimatta; veroja on korotettu ja jaettu niiden kautta saatuja rahoja vientipalkkioina ja suoranaisina lahjoinakin suurkapitalisteille. Finanssiporhojen ajaman talouspolitiikan johdosta ovat maataloustuotteiden menekkimahdollisuudet varsinkin kotimaassa yhä pienentyneet ja erotus talonpoikain saamien hintojen ja teollisuustuotteden korkeina pysyvien hintojen välillä on käynyt entistä räikeämmäksi. Monin eri keinoin on anastettu talonpoikain, piensäästäjäin ja pienempäin kapitalistienkin omaisuutta, suurpankkien ja harvojen suurrikkaiden käsiin (pakkohuutokaupoilla, kultakannasta luopumista ovelasti hyväksikäyttäen jne.). Seurauksena tästä kaikesta on, että Kansallis- ja Yhdyspankin ympärillä olevat finanssiporhot saavat siirretyksi pulan rasitukset työtätekeväin kansankerrosten kannettavaksi, jopa osaksi entisestäänkin rikastuvat kansan enemmistön hädästä, mutta yleinen talouspula ei siitä suinkaan lievene, vaan kärjistyy, valtion ja kuntain talous rappeutuu ja kapitalistisen yhteiskunnan sisäiset ja ulkonaiset ristiriidat kärjistyvät äärimmilleen".

Tällaisissa oloissa on luonnollisesti myös maatalouden valmistamien elintarpeiden menekin täytynyt alituisesti pienentyä. Kuvaavana esimerkkinä siitä on työläisten tärkeimmän ravintoaineen, leivän, kulutuksen pieneneminen. Ennen maailmansotaa käytettiin Suomessa ruista keskim. 1 henkeä kohden vuodessa noin 175 kiloa. Sodan aikana ja valkoisen vallan ensimmäisinä hallitusvuosina laski se aina 58 kiloon henkeä ja vuotta kohden ja nousi sitten ennen pulaa jo 135:een kiloon henkeä kohti. Mutta v. 1931 käytettiin ruista vain noin 109 kiloa henkeä kohti

vuodessa. Vielä suuremmassa määrässä on tietysti laskenut kaikkien kalliimpien ravintotarpeiden kulutus.

Maataloustuotteiden menekin pieneneminen ja niiden hintojen laskeminen koskee etupäässä pientalonpoikaistoa, joka tavallisenakin aikana saa aina alimman hinnan myymistään tuotteista. Suurviljelijät kyllä osaavat aina hankkia korvauksen sille, minkä ne menekin pienentymisen ja hintojen laskun vuoksi häviävät. Suomessakin ne ovat häikäilemättömästi alentaneet maatyöläisten palkat tavattomasti ja sillä tavalla siirtäneet pulan rasitukset niiden kannettavaksi. Tuotteidensa myynnissä ne kykenevät myöskin aina saavuttamaan korkeimmat hinnat. Mutta sen lisäksi hyötyvät ne paljon tulleista ja kaikenlaisista valtion kassasta maksetuista vientipalkkioista. Pulan aikana on Suomessa esim. korotettu rukiin tulli samaan määrään kuin mitä tavara itse ulkomailta ostettuna maksaisi. Nyt on se 1 mk. 25 p. kilolta, niin että ulkolainen vilja maksaa tullin kanssa 2:39—2:48 kg. Sillä tavalla saavat ruista myyvät suurtilalliset myymästään viljasta kaksinkertaisen hinnan. Niiden paremmin onnistumiseksi ovat ne eduskunnassa ajaneet läpi vielä sellaiset lait, että valtio ostaa joka syksy korkealla hinnalla heiltä liikenevän viljan, kuin myös, että kaikkien myllyjen on sekoitettava ulkolaiseen viljaan määrätty prosentti kotimaista viljaa. Tänä syksynä on tämä prosentti määrätty 60 %:ksi. Sianlihan viennistä maksetaan nyt jo miljoonia markkoja vientipalkkiota, joka tulee pääasiassa suurtilojen ja niiden meijerien hyväksi. Paraikaa käydään voimakasta kamppailua vientipalkkioiden määräämiseksi maitotaloustuotteillekin.

Näistä tulleista, vientipalkkioista ja jauhatuspakoista joutuu tietysti kärsimään elintarpeita ostava työläinen ja pienviljelijä. Niinpä esim. jauhojen hinta ei ole Suomessa vähittäiskaupassa juuri sanottavasti laskenut sitten 1928, vaikka palkkatyöläisen ja palkkatöissä käyvän pientilallisen tulot ovat monta kertaa huvenneet olemattomiin. Kun porvarienkin esittämien tietojen mukaan ainakin 40 % Suomen talonpoikaistosta täytyy ostaa itselleen leipäviljaa, niin merkitsee pelkkä ruistulli jo tavatonta ylimääräistä pikkutalonpojan nylkemistä. Vaikka hän ei käyttäisikään ruisjauhoja enempää kuin mainitun 109 kiloa henkeä kohden vuodessa, niin joutuisi 5-henkinen pientilallisperhe sen vuoksi maksamaan suurtilallisten myllyyhtiöiden ja fasistisen valtion hyväksi noin 700 markan suuruisen vuotuisen ylimääräisen veron.

Sen lisäksi on maataloustuotteiden ja teollisuustuotteiden välinen hinnan ero pulan aikana Suomessakin huomattavasti kasvanut. Maataloustuottajain keskusliiton jokin aika sitten julkaisemien indeksilukujen mukaan olivat maataloustuotteiden myyntihinnat laskeneet keskim. noin 12 % vuoden 1926—28 keskihintoihin verrattuna, kun sensijaan maatalouden ostamat tarvikkeet olivat pysyneet miltei entisessä hinnassa ja monet niistä huomattavasti kohonneetkin. Tämä maataloustuottajain keskusliiton esittämä hintain keskimääräinen aleneminen ei sekään vielä anna oikeata kuvaa hintojen laskusta. Keskihintojen laskuperustana on ilmeisesti ollut suurtilallisten saamat korkeammat hinnat. Se on saatu sen lisäksi todellista paremmaksi laskemalla siihen myös köyhälle talonpojalle vähemmän tärkeiden tuotteiden hinta, sillä aleneminen on ollut hyvin epätasaista. Samaan aikaan, kun rukiin hinnan ilmoitetaan laskeneen 16 %, on kauran hinta laskenut 37 %, voin 40 ja naudanlihan 41 %, mutta maidon vielä

enemmän. Erityisesti maidon hinnan laskeminen koskee pikkutalonpoikiin. Kun ennen pulaa meijerit maksoivat säännöllisesti noin 1:10 ja 1:15 penniä maitokilolta, niin ilmoitetaan sen nyt olevan keskimäärin vain 65 penniä kilolta. Mutta samalla on meijerien itselleen kiskoma "välityspalkkio" pula-aikana myös maitokiloa kohden suhteellisesti suurentunut.

Edellämainitun maataloustuottajain keskusliiton ilmoittamien suhdelukujen mukaan ovat maatalouden tarvitsemat karjanrehut laskeneet keskimäärin vain noin 10 %:lla, mutta lannotusaineet kohonneet keskim. 7 %:lla. Esim. superfosfaatin hinta on laskenut 7 %:lla, mutta luujauhojen on kohonnut 8 %, tuomaskuonan 13 % ja kalisuolan 44 %. Jo tämän vuoksikin siis joutuu sellainen pientilallinen, joka käyttää näitä tavaroita taloudessaan, huomattavan nylkemisen alaiseksi. Mutta enimmän joutuvat pienimmät tilalliset tietysti kärsimään yleisten kulutustavarain hintojen epäsuhteen vuoksi. Nekään eivät ole Suomessa sanottavasti hinnassa laskeneet. Niin vaatteiden ja jalkineiden kuin kahvin, sokerin y.m. hinta on pysynyt miltei samana.

Tuosta maataloustuotteiden ja teollisuustuotteiden välisen hinnan epäsuhteesta on koitunut pientalonpojalle tavattoman suuri menetys. Kun köyhä talonpoika 1928 sai esim. kilon sokeria myymällä 8 kiloa maitoa, niin täytyy hänen nyt sitä varten myydä vähintäin 14 kiloa maitoa. Kilo kahvia saatiin silloin noin 29 kilolla maitoa, mutta nyt vaaditaan siihen 50 kiloa. Kun kilo tuomaskuonaa maksoi v. 1926—27 noin 4½ kiloa maitoa, niin pitää siitä nyt maksaa 8½ kiloa, kalisuolasta silloin 4½ kiloa, mutta nyt noin 11 kiloa maitoa. Kun käsiseparaattori v. 1928 vaati noin 900 kiloa maitoa, niin pitää siitä nyt viedä meijeriin noin 1200 kiloa jne.

Mutta talonpoikaa eivät nyle ainoastaan teollisuustuotteita myyvät kapitalistit, vaan usein myöskin monenlaiset niiden "omat" maatalous- ja meijeriosuuskunnat. Kuten mainittu on vähittäiskaupassa myytävän maidon ja meijerien maksaman maidon hinnan ero pulan aikana huomattavasti suurentunut. V. 1928 sai talonpoika meijeriin viedystä maidosta noin 60 % sen vähittäismyyntihinnasta, mutta nyt hän saa tuskin 45 % siitä. Tämän suuren hinnanerotuksen pidättävät meijerit omiksi voitto-osingoikseen, virkamiestensä palkoiksi tai pankeilta lainaamiensa pääomien koroiksi. Erityisenä köyhempien talonpoikain riistäjänä meijerien välityksellä esiintyy Suomessa voinvientiosuusliike Valio. Suurten palkkojensa lisäksi saavat sen toimitsijat ja virkailijat vielä suuret tantiemit, voitto-osingot, joita (porv. professori Gebhardin ilm. muk.) ei uskalleta koskaan niiden suuruuden tähden julkisuudessa mainita (sen johtaja Pitkäniemi saa ainakin ½ miljoonan markan vuosittaiset tulot). Mutta meijerit ja Valio ovat, kuten jo mainittu, vekselien ja muiden lainojen kautta yhteydessä pankkien kanssa ja sillä tavalla välittävät niille maksaminaan korkoina säännöllisesti osan talonpojilta riistetystä voitosta suurkapitalistien taskuihin. Jo v. 1927 oli Suomen meijerien pääomista 57 % lainavaroja. Talonpoikain myymästä maidosta valmistettua voita ulkomaille välittämällä keräsi Valio jo v. 1906—1927 välisenä aikana omiin kassoihinsakin 30 miljoonan markan pääoman. V. 1927 teki sen voitto 3.373.786 markkaa ja edellisenä vuotena vain hiukan vähemmän. Tästä tietysti on pois kokonaan ne summat, jotka se vuosien kuluessa maksoi pankeille ja virka-

miestensä suurina palkkoina. Osuusmeijerien ja maidonmyyntiosuuskuntienkin talonpojan kustannuksella keräämät rahastot tekivät v. 1927 jo noin 85 milj. mk. Vaikka köyhä talonpoikakin on usein näiden meijerien jäsen, niin ei hän kuitenkaan asiallisesti hallitse näitä häneltä riistettyjä pääomia. Kun meijerien johto on tilanomistajien tai varakkaampien talollisten hallussa, niin käyttävät ne noita varoja ja niiden tuomaa mahtia kokonaan omaksi ja pankkien hyödyksi. Sillä tavalla riistää kapitalistinen osuustoimintakin säännöllisesti köyhää talonpoikaa. Koneita talonpojille välittävä osuusliike Hankkija keräsi myöskin yllämainitun ajan kuluessa 17 miljoonan pääomat, joita käyttävät hyödykseen sitä hallitsevat suurtilalliset.

Paitsi tätä hintakiskontaa joutuu köyhä talonpoika kapitalistisen järjestelmän aikana riistettäväksi myös velkojen ja niiden korkojen kautta, joiden ahdistus on tehnyt pulan aikana jo monta suomalaista köyhää talonpoikaa maattomaksi. Hankkiessaan itselleen maan, karjaa, koneita tai muuta maataloustarpeita, samoin kadon sattuessa, joutuu pientalonpoika säännöllisesti lainaamaan rahoja joko kapitalistien pankeilta tai yksityisiltä koronkiskureilta. Koroilla nylkemistä varten toimii Suomessa hyvin laaja pankkisysteemi, jonka huippuna ovat nuo suurpankit ja niiden osakkaat sekä johtajat. Jo säästöpankeillekin maksamistaan lainoista joutuvat Suomen talonpojat maksamaan usein 12, 13, 14 ja 15:kin % korkoa. Erityisen korkeaksi nousee korko n.s. vekselilainoista. Pientalonpoikain keskuudessa harjoitettavaa koronkiskontaa varten on Suomessa aikanaan perustettu n.s. osuuslainakassoja, joiden keskuksena toimii osuuskassojen keskuslainarahasto-osakeyhtiö. Sen jäseninä on noin 111 tuhatta pientilallista, mutta hoidetaan ne kokonaan suurten pankkien ja muiden kapitalistien hyödyksi. Jäsenistä on vain 8 % sellaisia (porv. leht. muk.), joilla ei ole velkaa. Tämä osuuslainakassasysteemi on siitä nerokas pankkijärjestelmä, että siinä valvovat lainanottajat toistensa korkojen ja velan suoritusta ja ovat vastuussa toistensa veloista. Ne maksavat myös itse hoitokustannukset. Mutta niiden talonpojille välittämät pääomat tulevat joko kotimaisilta tai ulkomaisilta suurpankeilta, joko välittömästi tai valtion välityksellä. Niiden keräämät suuret korot joutuvat siis myös loppujen lopuksi suurpankkien ja niiden osakkeiden käsiin, lisäämään niiden rikkauksia. Mutta tämän lisäksi on osuuskassojen keskuslainarahasto-osakeyhtiö näiden korkojen avulla kohottanut 300.000 markan alkuperäisen pääomansa 62 miljoonaan markkaan.

Viime aikoina ovat sanomalehdet erityisesti kiinnittäneet huomiota osuuskassojen harjoittamaan koronkiskontaan. Siinä yhteydessä ilmoitettujen tietojen mukaan ottavat ne asiakkailtaan usein 31—35 % korkoa. Kuvaavaa osuuskassojen keskuslainarahaston osakeyhtiön liiketavoista on n.s. frangilaina, joka v. 1930 otettiin Ranskasta ja välitettiin osuuskassojen kautta talonpojille. Lainoja annettaessa määrättiin velkakirjoissa, että lainan pitää aina säilyttää kulta-arvonsa. Tästä on seurauksena, että kun Suomen rahan kurssi on sitten v. 1931 lokakuun laskenut 70 %:lla, niin lisääntyy talonpoikain ottama lainakin samalla määrällä. Toistaiseksi vaaditaan heiltä tosin vain 14.45 % korko alkuperäisesti sovitun 8.75 %:n sijasta, mutta velan kuoletuskin on tietysti 70 % suurempi. Tällainen toimenpide uhkaa ensinnäkin tehdä näitä lainoja ottaneet n. 8000 pientalonpoikaa maattomiksi (lainat ovat miltei kaik-

ki alle 50000 mk.). Mutta sen lisäksi ovat muutkin osuuslainakassojen jäseninä olevat talonpojat samaan ketjuun sotkettuina vaarassa joutua saman kohtalon alaiseksi. Rahanarvon laskemisen takia yksin tämän lainan kautta talonpojilta kerättävä summa lisääntyy vuosittain 20 milj. mk:lla, mutta samaan aikaan laskevat kuitenkin hänen tuotteistaan saamat hinnat huimaavasti.

Porvarislehdet, niiden mukana myöskin sosialidemokraattiset lehdet ovat pitäneet suurta ääntä tästä osuuslainakassojen harjoittamasta häikäilemättömästä korkojen kiskomisesta. Sillä tahdotaan suojella vain noita pääryöstäjiä, sillä kukaan niistä ei ole erityisesti hyökännyt niiden suurpankkien kimppuun, jotka asiallisesti ovat tämänkin ryöstön takana ja jotka keräävät siitä hedelmät itselleen.

Menekin pienentyessä, hintojen laskiessa ja verojen ja korkojen yhä kasvaessa on velkaantuneelle pikkutalonpoikaistolle käynyt pulan jatkuessa yhä vaikeammaksi hoitaa velkojaan. Osuuskassojen keskuslainarahaston tänä vuonna suorittamien tutkimusten mukaan oli Suomen kaikista talonpojista "velattomia tai aivan vähän velkaisia" noin 86 tuhatta eli 40,4 %. Sellaisia, joilla oli velkaa niin paljon, että ne muka vielä voivat hoitaa asiansa, oli 112 tuhatta eli 53 % ja aivan sortumaisillaan olevia laskettiin olevan 14.000 eli 6.6 %. Mutta kun tutkimus ei käsittänyt kaikkia talonpoikia, niin ovat tutkijat laskeneet sortumaisillaan olevien talonpoikien luvun 16.000:ksi. Tämäkin on vielä liian valoisa kuva, sillä todellisuudessa on velattomissa tai aivan vähävelkaisissa epäilemättä myös paljon sellaisia pientilallisia, joilla on vähän velkaa sentähden, että eivät ole enempää saaneet, mutta joille pienenkin velan hoitaminen tällaisena aikana on hyvin vaikeata.

On tapauksia, jolloin tila on mennyt pakkohuutokauppaan sentakia, että ei ole voitu suorittaa joittenkin satojen markkojen korkoja. Samojen laskelmien mukaan arvellaan Suomen pienviljelijöistä olevan tällaisia "velattomia tai aivan vähän velkaisia" 38 %, kun suuremmista maanviljelijöistä niitä on 54 %. Pahimmin velkaantuneita ovat pienviljelijät Oulun ja Kuopion lääneissä. Edellisessä lasketaan ensimmäiseen ryhmään kuuluvan vain 28.1 % ja Kuopion läänissä 24,1 %. Enimmän tiloiltaan tänä vuonna sortuvia pienviljelijöitä on Oulun läänissä, jossa niitä sortuu tiloiltaan 12 % koko maanviljelijäin luvusta. Kuopion läänissä on sortuvain luku 10 % maanviljelijäin koko luvusta. Miten laajalle alalle joukkopakkohuutokaupat ulottuvat Oulun läänissä, osottaa se, että 76 kunnasta tulee 32:ssa myytäväksi pakkohuutokaupalla yli 10 % talonpoikain tiloista.

Miten alhaisesta hinnasta nämä pakkohuutokaupalla myydyt tilat tavallisesti menevät, osottaa mm. ne hinnat, jotka valtio on maksanut pakkohuutokaupassa ostamistaan tiloista. Vuoden alkupuolella annetun lain nojalla on Suomen valtio nim. kuluvana vuonna huutanut pakkohuutokaupoissa 380 tilaa, joiden pinta-ala on 21.561,6 hehtaaria. Keskimäärin on se maksanut niistä 796 markkaa hehtaarilta. Miten mitätön tämä hinta on tilojen todelliseen arvoon, osottaa se, että äskettäin suoritetuissa velkatutkimuksissa on monilla tiloilla todettu olevan velkaa 10 tuh. mk. viljeltyä hehtaaria kohti. Ja vielä 3000 markan velkaa hehtaaria kohti pidetään sellaisena, jonka "aivan hyvin voi hoitaa". Niinpä pakkohuutokaupoissa ei useinkaan saada tiloista muuta kuin huutokauppakustannukset. Sillä tavalla imee ja ryöstää kapitalistinen järjestelmä talonpoikansa putipuhtaaksi.

Estääkseen talonpoikaistoa näkemästä hätänsä todellisia syyllisiä ja päinvastoin saadakseen heidät edelleenkin olemaan kapitalistisen riistojärjestelmän tukena, koettaa porvaristo monella tavalla johtaa talonpojan huomion toisaalle. Yksi sellainen keino on kansallinen kiihoitus, jota erityisesti kulakkien fasistiset järjestöt, mutta monenlaiset muutkin porvariston järjestöt harjoittavat. Ne koettavat mm. yllyttää suomenkielistä talonpoikaa suomenkieltä taitamatonta, mutta kuitenkin samalla tavalla riistettyä ja puijattua ruotsinkielistä veljeään vastaan. Tältä olisi muka supistettava ja mahdollisesti kokonaan kiellettäväkin oikeus määrätä itse asioistaan ja saada toimitetuksi asiansa sillä kielellä, jonka hän on lapsena oppinut ja jota hän vain taitaa. Suomenkielinen työtätekeväin talonpoikain enemmistö ei suinkaan voi kannattaa tällaisen vääryyden tekoa ruotsinkieliselle veljelleen. Eivätkä sen edut vähimmässäkään määrässä vaadi sitä.

Erityisesti koettaa Suomen porvaristo yllyttää suomalaista talonpoikaistoa Neuvostoliiton talonpoikia ja työläisiä vastaan, jotka jo 15 vuotta sitten yhteisvoimin kukistivat kartanoherrain, pankkiirien ja teollisuusporhojen vallan. Ne uskottelevat, että Neuvostoliiton muka harjoittama dumpingi olisi syypää suomalaisen talonpojan hätään, vaikka itse ovat puoli-ilmaiseksi riistäneet talonpoikain metsät, ja että sieltä käsin muka valmistettaisiin hyökkäystä Suomea vastaan. Tosiasiassa kuitenkin herravallan omassa maassaan kukistanut Venäjän työmies ja talonpoika se antoi Leninin käden kautta itsenäisyyden Suomellekin. Yhä suuremmat työtätekeväin talonpoikain joukot seuraavat Neuvostoliiton työläisten ja talonpoikain sosialistista rakennustyötä ja käsittävät, ettei niiden valtiolla ole nytkään vähintäkään tarvetta eikä halua häiritä muiden kansojen elämää. Mutta Suomen porvaristo pelkää, että sen riistämä ja sortama talonpoika tuntiessaan finanssikapitalismin ikeen yhä ankarampana hartioillaan ja nähdessään Inkerin, Karjalan ja koko Neuvostoliiton talonpoikain taloudellisen hyvinvoinnin alituisesti kohoavan, loppujen lopuksi myös seuraa Venäjän talonpojan esimerkkiä ja kukistaa herravallan pois hartioiltaan. Sentähden valmistautuu se yhdessä suurten imperialististen maiden porvariston kanssa ja sortamainsa talonpoikain voimilla tuhoamaan työläisten ja talonpoikain vallan Neuvostoliitossa ja alistamaan sen talonpoikaiston jälleen pankkiherrain, tilanomistajien ja teollisuuskapitalistien orjuuteen.

Tämän välikappaleeksi ei Suomen työtätekevä talonpoika voi enää alistua, sillä

> "Sietämättömän raskaiksi ovat Suomen kansan syville riveille jo käyneet suurporvariston fasistisen sortohallinnon kustannukset ja kuristukset. Sen johdosta on nyt kehittymässä työväen ja sorrettujen pientalonpoikain vallankumouksellisen joukkoliikkeen nousu. Se on vasta alussaan, mutta se tulee kasvamistaan kasvamaan". (SKP:n KK:n täysistunnon poliittisesta päätöslauselmasta).

Talonpoikaisliikkeen nykyisestä tilasta sanotaan SKP:n KK:n kesällä v. 1932 pidetyn täysi-istunnon maaseututyötä koskevassa päätöslauselmassa seuraavaa:

> "Osa työtätekevästä talonpoikaistosta on jo käynyt itsenäisesti etsimään pelastusta hädästään käymällä puolustustaisteluun rahavallan nylky- ja ryöstöpolitiikkaa vastaan. Pohjois-Suomessa (varsinkin Nivalassa ja Muhoksella) on ollut varsin huomattavia työtätekeväin talonpoikain liikehtimisiä. Talonpojat ovat vaatineet korkojen alentamista, pakkohuutokauppojen lopettamista, ansiotöiden järjestämistä riittävällä palkalla, velkojen

maksun lykkäystä, suuripalkkaisten virkaherrojen palkkain alentamista jne. Vaatimuksia ajaessaan ovat he saaneet vastaansa koko fasistisen virkavallan ja porvarilliset puolueet sosialidemokraatteja myöten. Osa samoista talonpojista, joiden keskuudesta porvaristo v. 1918 petoksella hankki ne voimat, joilla se löi työväen vallankumouksen, tuntevat nyt porvariston poliisien pamput omassa selässään, heräten sen kautta näkemään todellisen vihollisensa. Tämä tietää vakavan murroskohdan alkua työtätekevän talonpoikaiston vapautumisessa sitä pettävän ja ryöstävän porvariston johdon alaisuudesta. Nivalan työtätekevät talonpojat, etsiessään pelastusta hädästään, saivat koko rahavallan fasistidiktatuurin kimppuunsa poliiseineen, herrasoikeuksineen ja yritettiinpä herrasupseerien pakkokomennossa olevat työläis- ja talonpoikaissotilaatkin usuttaa talonpoikain kimppuun".

"Nivalan talonpoikain liike päättyi tappioon, koska se jäi vain Nivalan seutuja käsittäväksi ja sitä eivät työläiset riittävällä tarmolla tukeneet eikä sen johdossa ollut kommunisteja. Porvariston onnistui tällä kertaa sosialifasistien ja maalaisliiton aktiivisella avulla kukistaa talonpoikain vastarinta. Mutta tosiasia on, että vain seuraamalla Nivalan työtätekeväin talonpoikain esimerkkiä kehittämällä liikkeensä laajemmaksi ja kommunistisen puolueemme ja sen mobilisoimain vallankumouksellisten työläisten riittävän tarmokkaalla tuella, voi työtätekevä talonpoika vapautua kapitalistisen riisto- ja ryöstöjärjestelmän kahleista".

Jo v. 1931 pidetty Suomen kommunistisen puolueen konferenssi hyväksyikin erikoisen talonpoikain hätäpuolustusliikkeen ohjelman, jossa se asetti tehtäväkseen rientää kapitalismin kynsissä olevan hätääkärsivän maalaisköyhälistön ja työtätekevän talonpoikaisväestön avuksi, kehittämään ja järjestämään sekä kautta Suomen levittämään heidän hätäpuolustusliikettään. Tämän ohjelman pohjalla kehittyy ja lujittuu puolueen yleensä maaseudulla ja erityisesti talonpoikain keskuudessa suorittama työ joka päivä, se on varmin tae itsenäisen työtätekeväin talonpoikain liikkeen voimistumisesta Suomessa.

J. STALIN

Vastaus tt. Olehovitshille ja Aristoville.

(«Proletarskaja revolutsijan» toimitukselle lähetetyn kirjeen «Muutamista bolshevismin historiaa koskevista kysymyksistä» johdosta.)

TOV. OLEHOVITSHILLE

SAIN Teidän kirjeenne. Vastaan siihen näin myöhään työn ylikuormituksen takia.

En mitenkään voi olla yhtä mieltä kanssanne, tov. Olehovitsh. Ja kas minkä takia.

1. On väärin sanoa, että «troskismi ei milloinkaan ole ollut kommunismin fraktsiona». Mikäli trotskilaiset järjestöllisesti — vaikkapa vain väliaikaisesti — rikkoivat välinsä menshevismin kanssa, peittivät — vaikkapa vain väliaikaisesti — antibolshevistisia käsityksiään; olivat otetut NKP(b):een ja Kominterniin ja alistuivat viimeksimainittujen päätöksiin, — trotskismi epäilemättä oli kommunismin osa, fraktio. Trotskismi oli kommunismin fraktio sanan laajassakin merkityksessä, s.o.

maailman kommunistisen liikkeen osana, sälyttäen oman ryhmäerikoisuutensa, sekä sanan ahtaassa merkityksessä, s.o. enemmän tai vähemmän järjestyneenä fraktiona NKP(b):ssa, taistellen vaikutuksesta puolueessa. Olisi naurettavaa kieltää kaikille tunnettuja faktoja trotskismista NKP(b):n fraktiona, mitkä on todettu NKP(b):n edustajakokousten ja konferenssien päätöksissä. NKP(b) ei siedä fraktioita eikä voi sallia niiden legalisoimista? Niin, ei siedä eikä voi sallia niiden legalisoimista. Mutta tämä ei vielä merkitse sitä, että trotskilaiset eivät olisi itseasiassa muodostaneet fraktioita. Nimenomaan sen tähden, että trotskilaisilla itse asiassa oli fraktionsa, jonka legalisoimisen puolesta he taistelivat, — nimenomaan sen takia — muunmuassa sen takia — he sitten joutuivat heitetyiksi pois puolueesta.

Te koetatte voittaa sillä, että yritätte erottaa trotskilaisuuden trotskilaisista, edellyttäen, että se, mikä koskee trotskilaisuutta, ei voi koskea trotskilaisia. Toisin sanoen, Te haluatte sanoa, että trotskilaisuus ei koskaan ollut kommunismin fraktio, vaan Trotski ja trotskilaiset olivat kommunismin fraktio. Tämä on viisastelua ja itsepetosta, tov. Olehovitsh! Ei voi olla trotskilaisuutta ilman trotskilaisuuden kannattajia, s.o. ilman trotskilaisia, samoinkuin ei voi olla trotskilaisia ilman trotskilaisuutta, — olkoonkin verhottua ja käännettyä, mutta kuitenkin trotskilaisuutta, — päinvastaisessa tapauksessa he lakkaisivat olemasta trotskilaisia.

Missä oli trotskilaisten luonteenomainen piirre, kun he muodostivat kommunismin fraktion? Se oli siinä, että trotskilaiset «permanenttisesti» horjuivat bolshevismin ja menshevismin välillä, minkä ohessa nämä horjumiset nousivat huippuunsa jokaisessa puolueen ja Kominternin käännekohdassa, puhjeten fraktiotaisteluksi puoluetta vastaan. Mitä tämä merkitsee? Se merkitsee, että trotskilaiset eivät olleet todellisia bolshevikkejä, että heitä ei myöskään voinut kutsua todellisiksi menshevikeiksi, vaikka he usein horjuivatkin menshevismin puolelle. Nämä horjumiset olivatkin leniniläisten ja trotskilaisten välisen puolueen sisäisen taistelun perustana trotskilaisten puolueessamme olokautena (vuosina 1917—1927). Mutta itse trotskilaisten horjumisen perustan muodosti se tosiasia, että peitellen antibolshevistisia mielipiteitään ja tullen näin ollen puolueeseen trotskilaiset eivät kuitenkaan kieltäytyneet niistä mielipiteistään, minkä vuoksi ne, nämä käsityskannat, esiintyivät erittäin voimakkaina jokaisessa puolueen ja Kominternin käännekohdassa.

Te, todennäköisesti, ette hyväksy tällaista trotskilaisuutta koskevan kysymyksen selittämistä. Mutta silloin Teidän on tultava toiseen kahdesta väärästä johtopäätöksestä. Joko Teidän on tultava siihen, että tullen puolueeseen Trotski ja trotskilaiset kokonaan kieltäytyivät mielipiteistään ja muuttuivat todellisiksi bolshevikeiksi, mikä on väärin, sillä näin edellyttäessä käy ymmärtämättömäksi ja selittämättömäksi se trotskilaisten puolueessa käymä keskeytymätön taistelu puoluetta vastaan, joka täyttää koko sen ajan, minkä trotskilaiset olivat puolueessamme. Tahi Teidän on tultava siihen, että trotskilaisuus (trotskilaiset) «kaiken aikaa oli menshevismin fraktio», mikä kuitenkin on väärin, sillä Lenin ja leniniläinen puolue olisivat tehneet periaatteellisen virheen ottaessaan menshevikkejä kommunistisen puolueen jäseniksi vaikkapa vain minuutiksikaan.

2. Ei ole oikein, että trotskilaisuus «kaiken aikaa oli menshevismin fraktio, eräs porvarillisen agentuurin

muunnos työväenliikkeessä», samoin kuin on väärä Teidän yrityksenne erottaa «puolueen suhde trotskilaisuuteen työväenliikkeessä olevan porvarillisen agentuurin teoriana ja käytäntönä» «puolueen suhteesta Trotskiin ja trotskilaisiin määrätyllä historiallisella ajankohdalla».

Ensiksi, kuten minä jo sanoin ylempänä, Te teette virheen, skolastisen virheen, eroittaessanne keinotekoisesti trotskilaisuuden trotskilaisista ja päinvastoin — trotskilaiset trotskilaisuudesta. Meidän puolueemme historia sanoo, että sellainen katkeama, mikäli puolueemme tämä tai tuo osa on sellaisen sallinut tapahtua, on aina kokonaisuudessaan ollut hyödyksi trotskilaisuudelle, helpoittaen viimeksimainittua kätkemään tarkoituksiaan veteen hyökkäyksissä puoluetta vastaan. Minä voin sanoa Teille korvaan, että Te teette Trotskille ja trotskilaisille salakuljettajille mitä suurimman palveluksen tuodessanne poliittiseen käytännölliseen työskentelyymme metoodin eroittaa keinotekoisesti kysymys trotskilaisuudesta kysymyksestä trotskilaisista.

Toiseksi, tehtyänne tämän virheen, Teidän on pakko tehdä toinenkin, joka johtuu tästä virheestä, edellyttäessänne, että «määrätyllä historiallisella ajankohdalla» puolue piti Trotskia ja trotskilaisia todellisina bolshevikkeina. Mutta tällainen edellytys on aivan väärä eikä lainkaan sovellu yhteen trotskilaisten ja leniniläisten välillä käydyn puolueen sisäisen taistelun historiasta otettujen tosiasiain kanssa. Miten on selitettävissä tässä tapauksessa puolueen ja trotskilaisuuden välinen keskeytymätön taistelu trotskilaisten koko puolueessaoloaikana? Ettekö Te ajattele, että se oli ryhmäkuntariitaa eikä periaatteellista taistelua?

Te näette, että Teidän «korjauksenne» «kirjeeseeni» Proletarskaja revolutsijan toimitukselle johtaa järjettömyyteen.

Itseasiassa trotskilaisuus oli menshevismin fraktio siihen saakka, kun trotskilaiset liittyivät meidän puolueeseemme, se tuli trotskilaisten meidän puolueeseemme liittymisen jälkeen väliaikaisesti kommunismin fraktioksi, se tuli jälleen menshevismin fraktioksi sen jälkeen, kun trotskilaiset karkoitettiin puolueestamme. «Koira söi oksennuksensa».

Niin muodoin:

a) ei voida väittää, että «määrätyllä historiallisella ajankohdalla» puolue piti Trotskia ja trotskilaisia todellisina bolshevikkeina, sillä tällainen esitys on kokonaan ristiriidassa puolueemme historian tosiasian kanssa vuosien 1917—1927 kaudelta;

b) ei voida katsoa, että trotskilaisuus (trotskilaiset) «on kaiken aikaa ollut menshevismin fraktio», sillä tällainen esitys johtaisi siihen, että vuosien 1917—1927 välisenä aikana puolueemme olisi ollut bolshevikkien ja menshevikkien välisen liiton puolue, mutta ei bolshevistisesti yhtenäinen puolue, mikä on kokonaan väärin ja yhteensopimaton bolshevismin perusteiden kanssa;

c) ei saa keinotekoisesti eroittaa kysymystä trotskilaisuudesta kysymyksestä trotskilaisista, panematta itseään alttiiksi vaaralle tulla trotskilaisten vehkeilyjen tahdottomaksi aseeksi.

Mikä ulospääsy jää jäljelle? Jää vain yksi: myöntää, että «määrätyllä historiallisella ajankohdalla» trotskilaisuus muodosti kommunismin fraktion — fraktion, joka horjui bolshevismin ja menshevismin välillä.

15.I. 1932.

J. STALIN.

TOV. ARISTOVILLE

Te olette väärinymmärtäneet, tov. Aristov.

Ei ole ristiriitaisuuksia artikkelien «Lokakuun vallankumous ja venäläisten kommunistien taktiikka» (1924) ja «Kirje Proletarskaja revolutsijan toimitukselle» (1931) välillä. Nämä kaksi asiapaperia merkitsevät kysymyksen eri puolia, ja tämä näytti Teistä ristiriidalta». Mutta «ristiriitaisuutta» tässä ei ole.

Artikkelissa «Lokakuun vallankumous» puhutaan siitä, että vuonna 1905 ei Rosa Luxemburg, vaan Parvus ja Trotski esittivät Leniniä vastaan teorian «permanenttisesta» vallankumouksesta. Tämä vastaa täysin historiallista todellisuutta. Juuri Parvus, joka saapui Venäjälle v. 1905 ja toimitti erikoista sanomalehteä, missä hän esiintyi aktiivisesti «permanenttisen» vallankumouksen puolesta leniniläistä «konseptia» vastaan, juuri Parvus, ja sitten Parvus'in mukana ja yhdessä hänen kanssaan Trotski, — nimenomaan tämä pari pommitti silloin leniniläistä vallankumouksen kaavaa, asettaen sitä vastaan «permanenttisen» vallankumouksen teorian. Mitä tulee Rosa Luxemburgiin, niin hän oli siihen aikaan kuliisien takana, pidättäytyi aktiivisesta taistelusta Leniniä vastaan tällä pohjalla, ajatellen, todennäköisesti, olla vielä sekaantumatta taisteluun.

Radekia vastaan käydyssä polemiikissa minä artikkelissa «Lokakuun vallankumous ja venäläisten kommunistien taktiikka» kärjistin kysymyksen Parvus'een sentähden, että Radek, puhuessaan vuodesta 1905 ja «permanenttisesta» vallankumouksesta, tarkoituksellisesti vaikeni Parvus'esta. Ja hän vaikeni Parvus'esta sentakia, että vuoden 1905 jälkeen Parvus tuli ällöttäväksi olioksi, tuli miljonääriksi, muuttui Saksan imperialistien suoraksi agentiksi ja Radek ei tahtonut sitoa «permanenttisen» vallankumouksen teoriaa Parvus'en vastenmieliseen nimeen, tahtoi kiertää historian. Niin, mutta minä menin vastaan ja paljastin Radekin manööverin, palauttaen historiallisen totuuden ja annoin Parvus'elle ansioittensa mukaan.

Näin on asia artikkeliin «Lokakuun vallankumous ja venäläisten kommunistien taktiikka» nähden.

Mitä tulee «Kirjeeseen Proletarskaja revolutsijan toimitukselle», niin siinä puhutaan jo kysymyksen toisesta puolesta, ja nimenomaan siitä, että «permanenttisen» vallankumouksen teorian sepittivät Rosa Luxemburg ja Parvus. Ja tämä myöskin vastaa historiallista todellisuutta. Ei Trotski, vaan Rosa Luxemburg ja Parvus sepittivät «permanenttisen» vallankumouksen teorian. Ei Rosa Luxemburg, vaan Parvus ja Trotski esittivät vuonna 1905 «permanenttisen» vallankumouksen teorian ja aktiivisesti taistelivat sen puolesta Leniniä vastaan. Myöhemmin Rosa Luxemburg myöskin alkoi aktiivisesti taistella leniniläistä vallankumouksen kaavaa vastaan. Mutta tämä oli jo vuoden 1905 jälkeen.

Kaikki.

25.I. 1932.

J. STALIN.

U. RUHANEN

Työtätekevä nuoriso puolueen johtamana taistelussa sosialismin puolesta.

ELOKUUN 31 p:nä täytti eräs NLKNL:n etumaisimpia joukko-osastoja, Leningradin kommunistinen nuorisojärjestö, 15 vuotta. Ei ole sattuma, että proletaarisen vallankumouksen ja monimiljoonaisen kommunistisen nuorisojärjestön vuosipäivät käyvät yhteen. NLKNL:n viisitoistavuotisjuhla on osa kansainvälisen proletariaatin yhteisestä Lokakuu-juhlasta jo senkin vuoksi, että juuri proletariaatin diktatuurin saavutuksiin on luettava Neuvostoliiton monimiljoonaisen taistelevan nuorisojärjestön olemassaolo. Koko NLKNL:n historia, kaikki sen vaiheet, saavutukset ja voitot on eroittamattomasti sidottu siihen taisteluun, jota proletariaatti on bolshevistisen puolueen johdolla käynyt niin menestyksellisesti, että neuvostovalta viidentenätoista vuosipäivänään on luokattoman yhteiskunnan kynnyksellä. Selvä elimellinen yhteys on näiden kahden merkkipäivän välillä.

On selvää, että nuorisoliikettä on tarkasteltava yleisen proletaarisen vallankumousliikkeen tärkeänä osana. Ei voida eroittaa proletaarista nuorisoliikettä vanhemman työväestön liikkeestä eristetyksi, sillä työläisnuorison asema, tehtävät, vaatimukset ja päämäärä ovat samat kuin työväenluokan varttuneemmankin osan, ja työläisnuoriso voi saavuttaa päämääränsä vain taistellen proletariaatin yhteisrintamassa kommunistisen puolueen johdolla. Ainoastaan nuorisoliikkeen historian vääräntäjät voivat väittää, että proletaarinen nuoriso tsaarin Venäjällä ja helmi- ja lokakuun välisellä kaudella kulki täysin erillistä n.s. kulttuurista uomaansa bolshevistisesta puolueesta irrallisena. Joskaan proletaarista nuorison joukkoliikettä ei ollut Venäjällä ennen vuotta 1917 ankaran repression, vainon vuoksi, niin tosiasia on sittenkin se, että työläisnuoriso kulki vallankumouksen, eikä vallankumouksesta irrallaan olevan "kulttuurisoimisen" tietä. Nuorisolakot olivat hyvin tunnettuja entisellä tsaarin Venäjällä, nuoriso ei ollut myöskään syrjässä yleisestä lakkoliikkeestä, työläisnuoriso osallistui barrikaditaisteluihin v. 1906, se levitti bolshevikkien julistuksia tehtaisiin, teki suurta työtä maanalaisten kirjapainojen järjestämiseksi, vahti kokouspaikkoja muistaen aina tarkasti bolshevistisen tunnussanan, sanalla sanoen, se taisteli bolshevikkien kanssa tsarismia vastaan. Ja tämä on täysin ymmärrettävääkin, kun muistaa, missä oloissa työläisnuoriso kapitalismin aikana eli. On hyvä palauttaa näitä oloja kuvaavia numeroita joskus mieleensä, etenkin nyt, jolloin kasvaa ja kehittyy uusi polvi, joka ei omakohtaisesti tunne silloisia oloja, vaan joka on varttunut ja syntynytkin Lokakuun jälkeen, työskennellen nyt NLKNL:n riveissä sosialistisen rakennustyön rintamalla.

Kapitalismi etsii voitonhimossaan työvoimaa, joka on halvinta, ja sellaiseksi se näkee naisten ja lasten työvoiman. Tästä johtuu, että alaikäiset ovat kapitalismin oloissa vielä monin kerroin huonommassa asemassa kuin maximaalisestikin riistetty vanhempi työväestö. Myöskin Venäjän kapitalismi keräsi tuotantolaitoksiinsa mahdollisimman paljon ala-ikäistä työvoimaa. Niinpä esim.

vuoden 1897 väeslaskun mukaan oli Venäjän palkkatyöläisistä 26,7 % alle 19-vuotiaita. Heidän työpäivänsä pituus oli seuraava (numerot Moskovan alueelta):

9,4 %	sellaisia tehtaita joissa ala-ikäisten työpäivä oli alle	12 tunnin
29,6 %	„ „ „	12—12½ tuntiin
44 %	„ „ „	13—13½ „
11,6 %	„ „ „	14—14½ „
5,4 %	„ „ „	15 t. ja ylikin

Työpalkka oli samaan aikaan keskimäärin:

Teollisuusala	Miesten työpalkka	Alaikäisten työpalkka
1. Naulateollisuus	30 rpl. 50 k.	10 rpl. 50 kop.
2. Konerakennus	29 rpl.	8 rpl.
3. Lasiteollisuus	24 rpl.	5 rpl. 50 kop.
4. Silkkiteollisuus	20 rpl.	3 rpl. 50 kop.
5. Kutomoteollisuus	15 rpl.	6 rpl. 50 kop.

Kapitalistisen järjestelmän periaatteena on työläisten, työläisnuorison ja lasten riistäminen. Sen osoittavat m.m. edelläesitetyt numerot, jotka samalla puhuvat olleesta nuorten työläisten sietämättömästä tilasta tsaarin Venäjällä. Ei ole siis ihme, jos työläisnuoriso ei voinutkaan olla sivussa proletariaatin vallankumouksellisesta liikkeestä. Voisimme vielä lisätä sen, ettei Venäjän kapitalismi lainkaan pyrkinyt järjestyneesti kohottamaan nuorten työläisten ammattitaitoa ammattikoulujen avulla, vaan oli se kapitalismille edullisen oppipoika-järjestelmän kannalla, jolloin lapsi tai alaikäinen joutui mitä rasittavimpiin töihin saamatta siitä juuri lainkaan korvausta. Jopa kymmennenkin vuotta joutui nuori työläinen olemaan oppilaan tai apulaisen kirjoissa tekemällä mitä erilaisinta ja raskasta työtä ja saaden "oppilaan" palkan. Kovin vähän huolehti tsaristinen järjestelmä myöskin yleisestä kulttuuritasosta. Sitä kuvaavat seuraavat numerot. Maailmansodan edellä oli:

Moskovan läänissä	lukutaitoisia ja puolilukutaitoisia	55 %
Pietarin	„ „ „	54 %
Harkovin	„ „ „	19,4%

Ja mitä sitten tsaarin koulu antoi niillekään, jotka olivat sitä tilaisuudessa käymään? Tarpeellisia tietoja kovin vähän; korkeintaan lukutaidon ja sen lisäksi ja avulla istutti uskoa ja alistuvaisuutta jumalaan ja tsaariin.

Jos seuraamme nuorison asemaa lähemmäksi vallankumouksen puhkeamista, niin on havaittavissa ilmiö, että imperialistisen sodan aikana kasvoi nuorison osuus teollisuudessa. Jos merkitsemme v. 1914 Pietarin tehtaissa työskennelleiden alaikäisten luvun 100:lla, niin vv. 1915—16 saamme seuraavat numerot:

	V. 1915	V. 1916
Obuhovin tehdas	125	148
Baltian „	345	470
„Skorohod" „	345	349

Tämä ei kuitenkaan merkinnyt sitä, että työpalkat ja elintaso olisivat nousseet nuorten työvoimakysyn

nän kanssa. Useat työväestön vaatimuksesta käytäntöön otetut työlait nimenomaan tällöin kumottiin. Mitään kontrollia ei tässä suhteessa ollut. 21—22 vuotisiksi pidettiin nuorta työläistä oppilaan asemassa maksamalla tavallista pienempää palkkaa, työajan silti ollessa saman kuin muillakin työläisillä.

Juuri nuorison asema oli vaikuttimena siihen, että nuoriso taisteli vallankumouksellisen proletariaatin mukana. Ei ole pieni niiden nuorten työläisten luku, jotka joutuivat vaeltamaan karkoitettuna Siperiaan tai vuosikausia istumaan teljettynä tsaarin vankilakomeroihin. Nuoriso taisteli, mutta se taisteli osana yleisestä työväenliikkeestä, ja tämä on alleviivattava, ettei nuorisoliikettä voitaisi selittää avangardihengessä, irralliseksi. Nuorisoliike nosti keskuudestaan sellaiset kommunistisen nuorisoliikkeen järjestäjät ja bolshevikit kuin Smorodin, Aleksejev, Tjutikov ym. Ja tämä kaikki kumoaa menshevististen Drjaskovien väitteet, että nuorisoliike v. 1917 syntyi bolshevistisesta työväenliikkeestä erillisenä, ettei se olisi ollut alistettu yleiseen työväenliikkeen lainmukaisuuteen.

Niinkuin edellä on mainittu, alkoi järjestynyt proletaarinen nuorison joukkoliike v. 1917. Silloisessa Pietarissa syntyivät ensimäiset kommunistiset nuorisojärjestöt. V. 1917 oli myrskyisän vallankumousaallon aikaa. Menshevikit käsittäen nuorison merkityksen ratkaisevissa otteluissa alkoivat myöskin järjestää nuorisoa perustamalla Pietarissa *Trud i svet (Työ ja valo)* järjestön, jonka ohjelmaksi ja tehtäväksi menshevikit asettivat kulttuurityön työläisnuorison keskuudessa päämääränään vieroittaa nuoriso pois poliittisista taisteluista. Kapitalistitkin, Nobelin persoonassa, tutustuttuaan järjestön ohjelmaan kiinnittivät siihen suuria toiveita, rahastivat sitä. Mutta menshevikit eivät onnistuneet. Työläisnuoriso pakeni näistä puhtaan kulttuurisuuden järjestöistä, koska ne eivät vastanneet sen pyrkimyksiä ja vaatimuksia. Bolshevikit paljastivat tämän järjestön poliittisen olemuksen ja hajoittivat sen sisältäkäsin.

Helmikuun vallankumous, jonka puolesta nuoriso aktiivisesti taisteli, ei tuonut parannusta työläisnuorison asemaan. Työolot jäivät yhtä raskaiksi, sota ei loppunut, asema jäi samaksi. Helmikuun vallankumous ei antanut edes äänioikeutta 18—19-vuotisille. Tämä m.m. nostatti työtätekevän nuorison keskuudessa voimakkaan liikkeen. *Työ ja valo* liiton johtajien ei onnistunut viedä harhaan proletaarisen nuorison vallankumousliikettä. Bolshevikkien johdolla kutsuu Pietarin työläisnuoriso elokuun 31 päiväksi konferenssin, joka panee alulle sosialistisen nuorisoliiton perustamisen. Tästä päivästä voidaan lukea Leningradin kommunistisen nuorisojärjestön alku, sillä sen toimintaohjelma, joka oli bolshevikkien johdolla laadittu, toteaa tämän. Siinä nimittäin sanottiin:

"Sosialistinen työläisnuorison liitto on proletaarisen nuorison luokkajärjestö, jonka päämääränä on työväenluokan nousevan polven luokkatietoisuuden kehittäminen, sen kulttuurinen kehittäminen välttämättömänä valmistautumisen ehtona tietoiseen ja päättävään taisteluun kaikkien sorrettujen ja riistettyjen vapauttamiseksi kapitalismin ikeestä — taisteluun sosialismin puolesta".

(Jatkuu)

KIRJALLISUUSARVOSTELUA

Marxilainen työläiskoulu, Poliittinen taloustiede

Vähän vastinetta tov J. PURON arvosteluun

TOV. J. Puro on lukenut vastikään Kirjan kustannuksella ilmestyneen, otsikossa mainitun kurssikirjan (ensimmäisen osan). Pyrkinyt lukemaan sen arvostellen, mikä hänen isoksi ansiokseen luettakoon. Ja arvostelunsa esittää hän Kommunistin N:ssa 18 lehden lukijoiden opastukseksi tuota kurssikirjaa lukiessaan.

Me, joka tosin emme ole tämän kirjan tekijä, vaan vain sen suomenkieliseen asuun toimittaja, olemme myös osaltamme vastuussa sen virheistä ja eritoten mahdollisista epätarkkuuksista suomennoksessa. Nyt katsomme velvollisuudeksemme asettua puolustamaan tuota kurssikirjaa, sen tekijää (oikeammin tekijöitä) sekä kustantajaa tov. Puron käsityksemme mukaan vääriä väitteitä vastaan. Myös siksi, kun arvostelija vaativasti päättää arvostelunsa sanomalla, että kirjaa voi suositella vasta **sen jälkeen** kun toimittaja ja kustantaja ovat liittäneet **näiden** (nim. arvostelijan esittämien ja mielestään selvittämien) virheiden arvostelun kirjan toiseen niteeseen. Meidän mielestämme näet voi kirjaa suositella **jo nyt.**

Tov. Puro on löytänyt kirjasta "muutamia vakavia virheitä" joista "pari vakavaa virhettä" johtuu ilmeisesti siitä, että "tekijä ei ole onnistunut oikein käyttämään Marxin abstraktisesta konkreettiseen kohoamisen metoodia". Nämä pari virhettä ovat sitten "johtaneet tekijän moniin ristiriitaisiin määrittelyihin". Me sitävastoin olemme siinä käsityksessä, että toveri Puron arvostelussa on täsmälleen yhtä monta virhettä kuin hän väittää poliittisen taloustieteen oppikirjassa olevan.

Ensimmäinen "vakava virhe": **Poliittisen taloustieteen** sivulla 11 sanotaan että yksinkertaisessa tavaratuotannossa "ei vielä ollut mitään ristiriitaa **yhteiskunnallisen tuotannon ja yksityisen omistuksen** välillä". Tämä väite on tov. Puron mukaan "ehdottomasti virheellinen, ja vaarallinen", sillä "ei ole mitään yhteistä marxismi-leninismin kanssa".

Kehottaisimme tov. Puroa vielä kerran tarkistamaan käsitystään Marxin **Pääoman** ja Engelsin kirjan **Anti-Dühring** avulla (Anti-Dühringistä eritoten III osaston II kohta). Samoin kehoittaisimme jokaista, joka nyt on lukenut tov. Puron arvostelun, niinikään huolella lukemaan mainitun kohdan Anti-Dühringistä ja vertaamaan sitä tov. Puron väittämään.

Miten selittää Engels — yhtäpitävästi Marxin kanssa — ristiriidan yhteiskunnallisen tuotannon ja yksityisen omistuksen välillä?

Ennen kapitalistista tuotantoa oli yleisenä pikkuyritys. Työvälineet olivat yksityisen työvälineitä, siis vähäpätöisiä, heikosti tehoavia, rajoitettuja. Juuri sentakia kuuluivat ne tuottajalle itselleen. Näiden hajanaisten, ahtaiden tuotantovälineiden keskittäminen, niiden muuttaminen mahtavasti vaikuttaviksi tuotannon vivuiksi tuli nimenomaan kapitalistisen tuotantotavan ja sen kantajan, porvariston, historialliseksi tehtäväksi. Mutta porvaristo ei voinut muuttaa noita rajotettuja tuotantovälineitä valtaviksi tuotantovoimiksi muuttamatta niitä yksityisen tuotantovälineistä **yhteiskunnallisiksi,** vain **monen ihmisen yhteisvoimin** käytettävissä oleviksi tuotantovälineiksi. Ja samoin kuin tuotantovälineet samoin muuttui itse tuotanto sarjasta yksityiskäsittelyjä sarjaksi yhteiskunnallisia toimintoja, ja tuotteet yksityisten tuotteista yhteiskunnallisiksi tuotteiksi. **Yksityistuotannon** rinnalle astui **yhteiskunnallinen** tuotanto suunnitelmallisine työnjakoineen kussakin eri tehtaassa.

Tavaratuotannossa keskiajalla ei voinut lainkaan nousta kysymys, kenelle työn tuote oli kuuluva. Yksityinen tuottaja oli

sen tavallisesti valmistanut omista, usein itse tuottamistaan raaka-aineista, omilla työvälineillään ja omalla tai perheensä käsityöllä. Hänen ei tarvinnut ollenkaan ottaa tuotetta omakseen, se kuului hänelle ilman muuta. Omistusoikeus tuotteeseen perustui siis **omaan työhön.** Mutta sitten tuli tuotantovälineiden keskittäminen suuriin verstaisiin ja manufaktuureihin, ne muuttuivat tosiasiallisesti yhteiskunnallisiksi tuotantovälineiksi. Mutta näitä yhteiskunnallisia tuotantovälineitä ja yhteiskunnallisia tuotteita käsiteltiin aivan kuin olisivat ne nyt kuten ennenkin olleet yksityisten tuotantovälineitä ja tuotteita. Siihen saakka oli tuotantovälineiden omistaja ottanut omakseen tuotteen koska se oli hänen **oman** työnsä tuote. Nyt otti kapitalistinen tuotantovälineiden omistaja tuotteet omikseen, vaikka nämä tuotteet poikkeuksetta olivat **vieraan** työn tuotteita. Näin tuli uusi tuotantotapa — kapitalistinen tuotantotapa — entisen omistamismuodon alaiseksi, vaikka oli rikkonut sen edellytyksen. **"Yhteiskunnallisen tuotteen anastaa omakseen yksityiskapitalisti.** Perusristiriita, josta johtuvat kaikki ristiriidat, joissa nykyinen yhteiskunta liikkuu."

Engelsin mukaan siis vasta **kapitalismi synnytti** tämän ristiriidan yhteiskunnallisen tuotannon ja yksityisen omistuksen välillä. Tämä ristiriita on nimenomaan **kapitalismille erikoinen,** sille ominainen ristiriita, "perusristiriita, josta johtuvat kaikki ristiriidat". **Poliittisen taloustieteen I** osan sivulla 11 oleva väite, että silloin **(ennen** kapitalistista tuotantotapaa) ei ollut mitään ristiriitaa yhteiskunnallisen tuotannon ja yksityisen omistuksen välillä, tämä väite **ei ole** ristiriidassa Engelsin selvityksen kanssa. Näemme näin, että oppikirjalla on tässä kohdassaan sentään jotain yhteistä marxismi-leninismin kanssa. Vai tahtooko tov. Puro ehkä väittää, että Engelsin tällä selityksellä ei ole mitään yhteyttä marxismin kanssa?

Tov. Puron väitteet että "tuotteen tavaraksi muuttuminen perustuukin juuri tähän ristiriitaan, sen ilmaisuhan tuotteen tavaramuoto on" ja "ilman tätä ristiriitaa ei ole ymmärrettävissäkään yksinkertaista, pientavarataloutta kapitalistisen tuotantotavan lähtökohdaksi" — nämä tov. Puron väitteet ovat tosiaan "ehdottomasti virheellisiä ja vaarallisia" poliittisen taloustieteen opettajalle, sillä "niillä ei ole mitään yhteistä marxismi-leninismin kanssa". Vakavasti kehotamme tov. Puroa vielä kerran kriitillisesti tarkistamaan nämä väitteensä, "oikein käyttäen Marxin abstraktisesta konkreettiseen kohoamisen metoodia", sillä nämä "pari vakavaa virhettä ilmeisesti johtuvat" Marxin metoodin väärin käyttämisestä, väärin ymmärtämisestä.

Tov. Puron väite, että oppikirjassa esitetty käsitys tästä ristiriidasta on vaarallinen siksi, että se **meillä** muodostuu bolshevismin vastustajien teoreettiseksi perustaksi, aseistaa niitä kollektivisoimista vastaan, on heikosti harkittu. Oppikirjan väite koskee esikapitalistista aikaa, aikaa **ennen** kapitalismia. Ihmiskunta on siitä ajasta elänyt muutamia vuossatoja kapitalismin nousukautta ,imperialismin kaudesta, kapitalismin laskukaudesta jo hyvän matkan, ja Neuvostoliitossa rakennetaan jo sosialismia. Joka tahtoisi tuon väitteen ilman muuta siirtää pätemään nykyhetkellä, se osoittaisi vain, ettei todellakaan ole mitään ymmärtänyt Marxin abstraktisesta konkreettiseen kohoamisen metoodista. Että Marxin, Engelsin ja Leninin toteamia tosiasioita ja tutkimuksiensa tuloksina esittämiä johtopäätöksiä tavallisesti ymmärtävät väärin ja käyttävät tietoisestikin väärin niin vastavallankumoukselliset trotskilaiset kuin porvarilliset ja sosialifasistiset "oppineet" sekä kaikenlaiset opportunistit, (ja ikävä kyllä väärin käyttävät niitä myös joskus meidän omat alottelevat tiedemiehemme ja vanhemmatkin puoluetoverit), se ei vielä ole mikään todistusperuste näitä tosiasioita ja johtopäätöksiä vastaan. Näin paljon pitää toki ymmärtää.

Tov. Puron esittämä väitteensä pitkä perustelu ei ole **tämän kysymyksen** konkreettista käsittelyä. Siksi jätämme sen.

Toinen "vakava virhe": "tekijä ei todellakaan näe **kapitalististen tuotantosuhteiden** syntymistä muuta tietä tapahtuvaksi

kuin pientuottajan tuhoutumisen tietä". Tov. Puro näkee. Hän vetoaa Leniniin, joka sanoo: "... pientuotanto synnyttää kapitalismia ja porvaristoa alituisesti... vaistovaraisesti ja joukkomitassa", ja sitten lisää tov. Puro: "ja tämä merkitsee itse pientuottajien kapitalistisiksi tuottajiksi muuttumista... Tätä ei voi eikä saa unohtaa". Pientuottajia odottaa tämän mukaan kapitalismin kehittyessä ihana tulevaisuus: he pääsevät kehittymään kapitalisteiksi! Aivan niin kuin jokainen pientuottaja itse aina on toivonut. Mutta tosiasiahan on, että kapitalismi on kehittyessään tappanut monta, monta vertaa suuremman määrän pientuottajia kuin se määrä, mikä heistä on kapitalisteiksi kohonnut. Pientuottajien massamäärin erottaminen tuotantovälineistään, pakkoluovuttaminen, proletaareiksi tekeminen, se on niin sanoaksemme kapitalismin joukkotuote. Sitä on korostettava, ja sitä oppikirja korostaa aivan oikein.

Edelleen: tov. Puro pitää "vakavana virheenä" sitä kun kirjan laatija "osoittaa noiden yksinkertaisten tavarataloudellisten suhteiden väistämättömästi muuttuvan kapitalistisiksi suhteiksi". Mekin yhdymme tähän kirjan laatijan esitykseen. Sillä on muistettava, että **tässä kohden** on oppikirjan selvitettävänä, kuinka **kapitalismi** kehittyy yksinkertaisesta tavaratuotannosta, kuinka tuo yksinkertainen tavaratuotanto omien sisäisten tekijäinsä vaikutuksesta välttämättömästi kehittyy kapitalistiseksi tavaratuotannoksi. Mutta tov. Puro ei tätä hyväksy. Hän vetoaa "historialliseen kokemukseen", joka todellakin on osoittanut, että "yksinkertaiset tavaratuotannolliset suhteet" voivat kehittyä toiseenkin suuntaan, sosialismiin (oikeammin siis: samaan suuntaan eteenpäin, korkeammalle, mutta sivuuttaen kapitalistisen kehitysasteen; sillä sosialismi on historiallisesti kapitalismia seuraava aste), niinkuin meillä Neuvostoliitossa nyt talonpoikaistalous (me lisäisimme: myöskin käsiteollisuus) kehittyy. Oikea huomautus — vain väärässä paikassa. Sanoimme jo, että kirjan tehtävänä **tässä kohden** on **kapitalismin** kehityksen selvittäminen. Neuvostoliiton talonpoikaistalouden kehityksen teistä annetaan selvitys vasta kirjan **seuraavassa, toisessa** osassa. Siellä tulee luku, erikoinen luku maakorosta, maatalouden kapitalistisesta kehityksestä ja myös talonpoikaistalouden kehityksen teistä NL:ssa. Tov. Puron arvostelu olisi oikeutettu siinä tapauksessa, jos koko kirjassa ei puhuttaisi yksinkertaisen tavaratalouden mahdollisuudesta kehittyä sosialismia rakentavassa yhteiskunnassa suoraan sosialismiin sivuuttamalla kapitalistisen kehitysasteen.

Tov. Puron pitkistä selittelyistä tasapaino- ja vaistovaraisuus-teoreetikoista, trotskilaisista, välläriläisistä tulee kirjaa tuntematon ja epäitsenäisesti ajatteleva arvostelun lukija helposti siihen käsitykseen, että tov. Puro tässä todellakin väittelee oppikirjan esittämiä vääriä oppeja vastaan näissä kysymyksissä. Ja sitähän ei tov. Puro itse kuvittele. Hänhän vain pyrkii osoittamaan, kuinka vääriin oppeihin **saattavat** johtaa oppikirjassa esitetyt, tov. Puron mielestä yksipuoliset tai (ja sentakia) väärät väittämät.

Kun tov. Puron lähtökohtaväitökset ovat virheelliset, ei liene tarpeen enää kajota hänen väitteisiinsä, kuinka "yksinkertaisen tavaratalouden perusristiriidan, yhteiskunnallisen tuotannon ja yksityisen omistuksen ristiriidan kieltäminen on johtanut tekijän moniin ristiriitaisiin määrittelyihin". Huomautamme vain, että oppikirja esittää kaikista näistä kysymyksistä käsityskannan, joka — lievästi sanoen — on paljon lähempänä oikeata kuin tov. Puron vastaväitteissään esittämä kanta.

Emme mene tietysti väittämään, että tässä kirjassa ei ole yhtään virhettä. Mutta virheet on ensin perustellusti ja pätevästi osoitettava. Vasta sen jälkeen on kustantajallakin oikeus levitysilmoituksissaan sanoa: "Ilmestynyt kirja muutamista vakavista virheistään huolimatta ine".

V. Ojanen.

Oikaisuja

Lehtemme 15 numerossa tov. K. Vennon kirjoituksessa "Proletaarisen kulttuurin kansallisen muodon puolesta" 704 sivulla toisella palstalla lause: "Kansallisten kulttuurien on annettava kehittyä, laajeta ja tuoda ilmi j.n.e" pitää päättyä "— yksikieliseksi yleiskulttuuriksi sulautumisen ehdot". eikä "yksimieliseksi", niinkuin virheellisesti on painettu. Samassa kirjoituksessa siv. 705 toisella palstalla lauseessa: "Tähän tov. Makarjevin ehdotukseen yhtyi ihastuneena tov. Ivatshev perustellen kantaansa j.n.e" pitää olla sanonta: " — — — tov. Ivatshev yrittäen perustella kantaansa — — —".

Numerossa 17 Leninin kirjoituksessa Tunnuksista sivulla 789 ensimmäisellä palstalla 4:nnellä rivillä alhaalta sana "vaikutettava" pitää olla "vaikeutettava". Samassa kirjoituksessa sivulla 790 ensimmäisellä palstalla 10—11:nnellä riveillä ylhäältä sana "kopeilua" pitää olla "koreilua".

Numerossa 18 Leninin kirjoituksen Vallankumouksen tehtävät johdannossa (siv. 832) 2:nnella rivillä ylhäältä sana "Tunnustuksista" pitää olla "Tunnuksista", sillä tämän nimisestä Leninin kirjoituksesta tässä on puhe.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko.

Отв. редактор: И. К. Лехтинен. Техн. ред.: П. Нотко.

„Kirja" № 336 Jätetty kirjapainoon 29/X, kirj. painettavaksi 15/XI

Ленгорлит № 61266. 3 п. л. 65408 зн. на п/л пл. шр. кег. 10. ф. б. 82x110
Заказ 3445. Тираж. 2150 экз.

Типография „Кирьяпая", Ленинград. Харьковская 9.

Hinta 50 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ"

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ"
ЛЕНИНГРАД 1932